13

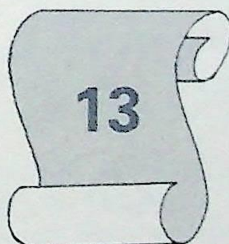
அருள் உரை

ஜகத்குரு ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி ஸ்ரீ சந்திரசேகரேந்திர சரஸ்வதி

சங்கராச்சாரிய ஸ்வாமிகளின்

அருள் உரை

விகடன்
வெளியீடு

முதற்பதிப்பு: ஜூன் 1993

பின் அட்டை ஓவியம்: சில்பி

விலை ரூ. 3

'தெய்வத்தின் குரல்' (வானதி பதிப்பகம்) முதல் பகுதியிலிருந்து தொகுக்கப்பட்டது.

ஆனந்த விகடன்,
757, அண்ணா சாலை,
சென்னை – 600 002.

தேவதாமூர்த்திகள் அவதார புருஷர்கள்

பசுபதி

சாஸ்திரம் சொல்கிற தர்ம காரியங்களின் கட்டு, இரண்டாவது கயிறு போன்றது. அது முடிச்சுப் போட்டுக் கட்டுவது அல்ல; கட்டுகிற மாதிரி இருக்கும். சாஸ்திர விதிகள் ரொம்பவும் கறாராக, கண்டிப்பாக, கட்டுப்படுத்துகிற மாதிரிதான் இருக்கும். ஆனால் இந்திரியங்கள் போடுகிற மணி முடிச்சான ஆசைக் கட்டிலிருந்து விடுபட்டு, கடைசியில் பூர்ண நிம்மதி, சௌக்கியம், விடுதலை பெற வேண்டுமானால், இந்தக் கட்டு இருந்தேயாக வேண்டும்.

ஆசைக்கட்டுப் போனபின் சாஸ்திரக் கட்டும் போய்விடும். ஆனால், முதலில் அது போவதற்காக இந்த இரண்டாவது கட்டை நாமாகப் போட்டுக் கொள்ள வேண்டும். தார்மிகமாக மனுஷ்ய காரியம், தேவகாரியம், பூஜை, யக்ஞம், பரோபகாரம், ஜீவாத்ம கைங்கரியம் எல்லாம் பண்ண வேண்டும். ஆசை போனபின் இந்தத் தெய்வ காரியங்கள் வைதிக காரியங்கள், சமூகக் காரியங்கள் எல்லாம்கூட நின்று விடலாம்.

இந்த நிலையை ஒருவன் அடைகிறபோது தேவதைகளுக்கெல்லாம் இப்படிப்பட்ட சாதகனிடம் கோபம் வருமாம். (தேவதைகள் வேறு; தெய்வம் என்று பொதுவில் சொல்லப்

படும் ஸ்வாமி வேறு.) * மனிதன் வைதிக காரியம் செய்தால் தான் தேவதைகளுக்கு ஆஹுதி கிடைக்கும். இல்லா விட்டால் அவர்கள் பட்டினிதான். எனவே இவன் கர்மாவை விட்டு, யக்ஞம், தர்ப்பணம், பூஜை இவற்றை நிறுத்தி விட்டால் தேவர்களுக்குச் சாப்பாடு கிடைக்காது. எனவேதான் கோபம் வரும். மாடு கறவை நின்று விட்டால் அப்புறம் அது பிரயோ ஜனம் இல்லை என்று தீனி போடுவதை நிறுத்தி விடுகிறோம் அல்லவா? மனிதனின் ஆசையெல்லாம் நின்று விட்டால், எந்தத் தேவதையின் அனுக்கிரகமும் இவனுக்கு வேண்டாம் என்றாகி, அவற்றுக்கு இவன் ஆஹுதி தருவதும் நின்றுவிடும். மனிதனின் கர்மம் நின்று விட்டால் அப்புறம் தேவதைகளுக்கு அவனால் பிரயோஜனம் இல்லை. இது காரணமாகத்தான் புராணங்களில் பல ரிஷிகள் பிரம்ம ஞானத்தை அடையத் தபஸ் செய்தபோது தேவதைகள் பிரதிபந்தம் (இடையூறு) விளைவித்ததாகப் பார்க்கிறோம்.

இதனால்தான் ஸம்ஸ்கிருதத்தில், அசட்டுக்கும் அஞ்ஞானிக் கும், 'தேவனாம் ப்ரியன்' என்றே ஒரு பெயர் ஏற்பட்டி ருக்கிறது. 'தேவனாம்ப்ரியன்' என்றால் 'தேவதைகளுக்கு இஷ்டமானவன்' என்று அர்த்தம். அது ஏதோ புகழ்ச்சொல் போலத் தோன்றும். 'தேவனாம் ப்ரிய அசோக்' என்று அசோகச் சக்கரவர்த்திக்கூடக் கல்வெட்டுக்களில், ஸ்தூபிகளில் எல்லாம் தம்மை வர்ணித்துக் கொண்டிருக்கிறார். ஆனால், உண்மையில், எவன் தேவதைகளைத் திருப்தி செய்கிற நிலைக்கு மேற்பட்ட ஞானத்தை ஒரு நாளும் தேடிப் போகாமல், கர்மத்திலேயே உழலுகிற அசடோ, அவனே 'தேவனாம் ப்ரியன்'.

பழைய காலத்தில் ஞானம் வந்தவர்களும்கூட சாஸ்திர கர்மாவைவிடத் தயங்கினார்கள். மற்றவர்களுக்கு வழிகாட்டு வதற்காக, இவற்றைத் தங்களுக்கு அவசியமில்லாமலும் கூடத் தொடர்ந்து செய்து வந்தார்கள். நாமோ, சிறிதுகூடத் தயக்க மில்லாமல், ஹாய்யாக சகல சாஸ்திர தர்மங்களையும் விட்டு விட்டோம். ஆனால், ஞானியாகத்தான் ஆகவில்லை.

---

* அடுத்த உரையான 'தேவர்கள்' என்பதில் இதன் விளக்கம் உள்ளது.

ஞானியில்லை என்றால் 'தேவனாம் ப்ரியர்'களாகவாவது இருந்தால், அவர்களுடைய பிரீதியால், நாம் செத்துப் போன பின் தேவலோகத்துக்குப் போகலாம். தேவலோகம் என்பது ஒரு கேளிக்கை லோகம். அது மோக்ஷமல்ல. மோக்ஷம் என்பது இந்திரியங்களுக்கு எட்டாத ஆத்மானந்தத்தைச் சாசுவதமாகத் தருவது. தேவலோகம் என்பது நம் வைதிகக் கர்மாவினால் கிடைத்த புண்ணியம் தீருகிற காலம் வரைக்கும் மட்டுமே போக போக்கியங்களைத் தருகிற இடம். புண்ணியம் தீர்ந்த பின் பூலோகத்துக்குத் திரும்பத்தான் வேண்டும். மோக்ஷ சுகத்துக்கும், தேவலோகம் என்கிற ஸ்வர்க்கத்தின் இன்பத்துக்கும் அஜகஜாந்தரம். இருந்தாலும் துக்கமும் கஷ்டமும் நிறைந்த மனுஷ்ய லோகத்திலிருந்து நாம் தேவ லோகத்துக்காவது போனால் விசேஷம்தான். நாம் இதற்காவது வழி பண்ணிக் கொண்டிருக்கிறோமா? அதுவும் இல்லை. தேவதைகளுக்குத் திருப்தி தருகிற வைதிகக் கர்மங்களை விட்டுவிட்டபின் அவர்களுக்கு எப்படிப் பிரியமானவர்கள் ஆவோம்? நாம் 'நரகவாஸீனாம் ப்ரியர்'களாகவே இருக்கிறோம் – நரகத்திலிருப்பவர்கள், நமக்குத் துணையாக இவர்களும் வரப்போகிறார்கள் என்று நம்மைப் பற்றிப் பிரியமாக எண்ணுகிற ஸ்திதியில்தான் இருக்கிறோம்.

துஷ்டர்களாக இருப்பதைவிட அசடுகளாக ஆவது சிலாக்கியம். முதலில் நாம் அசடுகளான தேவனாம்பிரியர்களாக ஆக வேண்டும். அப்புறம் பசுபதி கொஞ்சம் கொஞ்சமாகக் கட்டை அவிழ்த்து விடுவார். (தேவலோகத்தை விரும்பாமல், பற்றின்றிக் கர்மா செய்தால், இக்கர்மாவே சித்த சுத்தி தந்து ஞானத்துக்கு வழிகோலும்.) அப்புறம் தேவதைகளின் பிரியத்தையும், அப்பிரியத்தையும் பொருட்படுத்தாத ஞானி ஆகலாம். அப்போது பசு (ஜீவன்) – பாசம் (கயிறு) – பதி (ஈசுவரன்) என்கிற மூன்றில் பசுவும் பாசமும்போய், பதி மட்டுமே இருக்கும். பசுவான நாமே பதியாகி இருப்போம்.

சைவ சித்தாந்தத்தில் பசு-பதி-பாசம் என்று எதைச் சொல்கிறார்களோ, அதுதான் ஆதிசங்கரரின் அத்வைத வேதாந்தத்தில் ஜீவன்-பிரம்மம்-மாயை என்று சொல்லப்படுகிறது. சங்கரரும் பசு-பாசம் என்ற பதங்களையே **ஸௌந்தரிய லஹரி** சுலோகம் ஒன்றில் பிரயோகித்திருக்கிறார்.

சிரம் ஜீவந்நேவ க்ஷபித பசு பாச வ்யதிகர:
பாராநந்தாபிக்யம் ரஸயதி ரஸம த்வத் பஜனவான்

(அம்பிகே! உன்னை எவன் பூஜிக்கிறானோ அவன் பசு, பாசம் என்கிறவற்றின் சேர்க்கையால் உண்டாகிற விபரீதத்தைப் போக்கிக் கொண்டு ஸதா காலமும் பரமானந்தம் என்ற ரஸத்தையே ருசிக்கிறான்.)

தேவர்கள்

''ஸ்வாமி ஒருவர்தானே! உங்களுக்கு மட்டும் என்ன முப்பத்து முக்கோடி தேவதைகள்?'' என்று மற்ற மதஸ்தர்கள் நம்மைப் பரிஹாஸம் செய்கிறார்கள்.

ஸ்வாமி ஒருவர்தான். அவரைத்தான் நாம் பேச்சு வழக்கில் 'தெய்வம்', 'தெய்வம்' என்கிறோம். தெய்வம் என்றால் 'விதி' என்றே அர்த்தம். விதி என்பது ஸ்வாமி நமக்குத் தருகிற 'கர்ம பலன்'தான், ஆனால் நாம் 'ஸ்வாமி' என்ற அர்த்தத்திலேயே தெய்வம் என்ற பதத்தை உபயோகிக்கிறோம். அதோடு, அந்தத் தெய்வமும் தேவர்களும் ஒன்று என்று நினைத்துக் கொண்டு, 'முப்பத்து மூன்று கோடி தெய்வமாவது' என்று நாமும் மற்ற மதஸ்தர்களோடு சேர்ந்து கொண்டு கேலியாக எண்ணுகிறோம்.

தெய்வம் (ஸ்வாமி) வேறு. தேவர்கள் வேறு. ஸ்வாமி ஒருவர்தான் என்பதே நமது மதம். அவரே மூன்று ரூபங்களை எடுத்துக் கொண்டு பிரம்மாவாகச் சிருஷ்டிக்கிறார்; விஷ்ணுவாகப் பரிபாலிக்கிறார், ருத்திரனாக சம்ஹாரம் செய்கிறார்.

உண்மையில் இவர்களும் வேறு வேறு இல்லை. கோர்ட்டுக்குப் போகும்போது தாசில்தார் ஸூட் போட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்; பூஜை செய்யும்போது அவரே பஞ்சகச்சம்

கட்டிக் கொள்கிறார்! பத்தினி அகத்தில் இல்லாமல் அவரே சமைக்க நேர்ந்தால் அப்போது துண்டை மட்டும் இடுப்பில் சுற்றிக் கொள்கிறார். நாம் சாமானிய ஜீவர்கள், வேலைக்குத் தக்கபடி உடுப்பை மட்டும் மாற்றிக் கொள்கிறோம். சர்வ சக்தனான ஸ்வாமி வேலைக்கு ஏற்ப ரூபத்தையும் மாற்றிக் கொள்வார். பார்க்கப் போனால் சரீரம் என்பதே ஆத்மாவுக்கு ஓர் உடுப்பு மாதிரிதான். கீதையில் பகவான் இப்படித்தான் சொல்லியிருக்கிறார்.

அல்ப சக்தர்களான நமக்கு வெவ்வேறு காலத்தில் வெவ்வேறு வேஷங்கள் ஏற்படுகின்றன. சர்வ சக்தரான ஸ்வாமி ஒரே சமயத்தில் பல காரியங்களில் ஈடுபட்டுப் பல வேஷங்களையும் போடுவார். நாம் ஒரு சமயத்தில் ஒரு வேலைதான் செய்கிறோம். ஸ்வாமி ஒரே சமயத்தில் சகல வேலையும் செய்வதால் எல்லா வேஷமும் போட்டுக் கொண்டிருக்கிறார். இவற்றை வெவ்வேறு தெய்வ வடிவங்களாகச் சொல்கிறோம். இந்தத் தெய்வ ரூபங்களில் மகாவிஷ்ணு, ஈசுவரன், அம்பாள், விக்நேசுவரர், ஸுப்ரமண்யர் போன்றவர்கள் ஒரு சமயத்தில் ஏதோ ஒரு மாதிரிக் காரியம் மட்டும் செய்தாலும்கூட அவர்களுக்கு உள்ளுக்குள் தாங்கள் முழு முதல் ஸ்வாமிதான் என்று தெரியும். அதனால் அவர்கள் பக்தர்களுக்கு மோக்ஷபரியந்தம் எல்லா அனுக்கிரஹங்களும் செய்வார்கள்.

ஆனால், தேவர்கள் யாவரும் இப்படி முழு ஸ்வாமியாகத் தங்களைத் தெரிந்து கொண்டிருக்கிற தெய்வ வரிசையைச் சேர்ந்தவரல்ல.

அவர்கள் யார் என்று சொல்கிறேன்!

ஸ்வாமி சிருஷ்டித்துள்ள எண்ணி முடியாத அண்டங்களில் இருக்கும் பிராணிகளுக்கெல்லாம் இருக்க இடம், உண்ண உணவு முதலியன வேண்டியிருக்கின்றன. ஆகாயம், காற்று, தீ, நீர், மண் இந்தப் பஞ்ச பூதங்களைப் பல விதங்களில் கலந்தே அவர் இத்தனை பிராணிகளுக்கும் வாழ்வுக்கான உபகரணங்களைத் தந்திருக்கிறார். ஆறே சுவைகளுக்குள் அடங்கும் சரக்குகளை வைத்துக் கொண்டு நாம் ஆயிரக்கணக்கான

பட்சண தினுசுகளைச் செய்வது மாதிரி, ஐந்தே பூதங்களைப் பலவிதங்களில் கலந்து எல்லா உயிர்களுக்கும் ஜீவனோபாயம் தருகிறார் ஸ்வாமி.

பஞ்ச பூதங்களும், அவற்றின் தினுசான கலவை (Mixture)களும் பிராணிகளுக்கு ஹிதமாக அமைந்து அவர்களை ரக்ஷிக்க வேண்டும். இவ்விதம் அவற்றை நமது வாழ்வுக்கு அனுகூலமாக்கித் தரும் பொறுப்பை 'தேவர்கள்' என்ற இனத்துக்கு ஸ்வாமி அளித்திருக்கிறார். இப்போது மனுஷ்ய இனம், பக்ஷி இனம், விலங்கினம், தாவர இனம் என்று சொல்கிறோமல்லவா? அதுமாதிரி ஒரு ஜீவராசிதான் தேவர்கள். லௌகிகமாகப் பிராணிகளை ரக்ஷிக்கும் ராஜா அல்லது ராஜாங்கம், பல அதிகாரிகளை வைத்துக் கொண்டு ரக்ஷணம் தருவதுபோல், தேவர்கள் என்ற அதிகாரிகளைக் கொண்டு சர்வ லோகங்களையும் ஆண்டு ரக்ஷணம் செய்கிறார் ஸ்வாமி. ஒரு ராஜா அல்லது ராஜாங்கம் பஞ்ச பூதங்களில் தனக்குரிய பூமி, கடல் பிரதேசம், வானவெளி இவற்றைக் காப்பாற்றத் தரைப்படை, கப்பற்படை, விமானப்படை இவற்றை வைத்திருப்பதுபோல், ஈசுவரனும் பஞ்ச பூதங்களைக் காப்பாற்ற தேவர்களின் சைன்னியத்தை வைத்திருக்கிறார். நமது ராஜாங்கத்தில் சைன்னியத்தைத் தவிர, நீர்ப்பாசனம், மராமத்து, போக்குவரத்து இவற்றுக்கெல்லாம் அதிகாரிகள் இருப்பதுபோல், ஈசுவர சாம்ராஜ்யத்திலும் ஜனங்களுக்குப் பஞ்ச பூதங்களை அனுகூலமாக்கித் தருவதற்காகப் பலவிதமான தேவர்கள் அதிகாரம் வகிக்கிறார்கள். நம் உலகில் ஜல சப்ளை விஷயத்தைக் கவனித்து, வெள்ளம் வந்தால் வெட்டி விடவும், வறட்சி பாதிக்காமல் அணை கட்டவும் இன்ஜினீயர்கள் இருக்கிறார்களல்லவா; ஆனால், ஜலத்தை இவர்களே சிருஷ்டிக்க முடியாது! ஸ்வாமிதான் சிருஷ்டிக்கிற ஜலத்தை லோகங்களில் பங்கீடு செய்ய இன்ஜினீயர்களுக்கெல்லாம் இன்ஜினீயராக, வருணனை வைத்திருக்கிறார். இதே மாதிரி நெருப்பைக் கவனித்து அதை மக்களுக்கு அனுகூலமாக்குபவன் அக்னி. காற்றைப் பிராணிகளுக்கு அனுகூலமாக்கித் தருபவன் வாயு. இப்படிப் பல தேவர்கள். அவர்களுக்கெல்லாம் அதிபதி இந்திரன்.

உயிரினங்களில் பலவகைகளை நாம் நேருக்கு நேர்

கண்ணால் பார்க்கிறோம். நாம் மனித இனம். இன்னும் விலங்கினம், புள்ளினம், தாவர இனம் என்று பலவற்றைப் பார்க்கிறோம். சிருஷ்டியில் கீழே போகப் போகக் கிரியா சக்தி அதிகம். யானை, சிங்கம் போன்ற பலம் மனிதனுக்கு இல்லை. ஒரு குருவியைப் போலவோ, தேனீயைப் போலவோ கூடுகட்ட இவனுக்குத் தெரியவில்லை. ஆயினும் அவற்றைவிட மனிதனுக்கு ஞான சக்தி அதிகம். கிரியா சக்தி, ஞான சக்தி இரண்டுமே மிக அதிகமாகப் படைத்த உயிரினத்துக்கு தேவர்கள் என்று பெயர். மனிதர்களுக்குள்ளேயே நீக்ரோ இனம். மங்கோல் இனம் (race) என்றெல்லாம் இருப்பது போல் தேவர்குள்ளும் கின்னரர், கிம்புருஷர், யக்ஷர், ஸித்தர், சாரணர், ஸாத்யர், கந்தர்வர் என்று பலவகைகள் உண்டு. தேவர்களை ஊனக் கண்ணால் பார்க்க முடியவில்லை. அதனால், இல்லை என்று சொல்லிவிடக் கூடாது. காற்று கண்ணுக்குத் தெரியாததுபோல், அவர்கள் தெரியாமல் இருக்கிறார்கள். ஆனால், விசிறிக் கொண்டால் காற்றை நாம் அனுபவிப்பதுபோல், கர்மானுஷ்டானங்களைச் செய்தால் தேவர்களின் அனுக்கிரகத்தை அனுபவத்தில் நிச்சயமாகப் பெறலாம்!

நாம் கர்மானுஷ்டானம் செய்வதற்கும், தேவர்களுக்கும் என்ன சம்பந்தம் என்று கேட்பீர்கள். சொல்கிறேன்: ராஜாங்கம் நியமித்துள்ள அதிகாரிகளுக்கு ராஜாங்கம் சம்பளம் தருகிறது. ஆனால், சம்பளம் தருவதற்கு ராஜாங்கம் எங்கிருந்து பணம் பெற்றது? பிரஜைகளிடமிருந்துதான் வரியாகப் பெறுகிறது. அப்படியே ஸ்வாமி நம்முடைய கர்மானுஷ்டானங்களிலிருந்தே தேவர்களுக்கு வேண்டிய ஆகாரத்தைப் பிரித்துத் தருகிறார். நமக்குப் பஞ்சபூதங்களை அனுகூலமாக்கித் தரும் தேவர்களுக்குப் பிரதியாக நாம் யாகம், யக்ஞம் செய்து ஆகாரம் தருகிறோம். கர்மானுஷ்டான வரி செலுத்தினாலே தேவ அதிகாரிகளின் சகாயத்தைப் பெற முடியும். பலவிதமான உயிரினங்களில் புழுவுக்கும் மனிதனுக்கும் இடையில் எத்தனை வித்தியாசம் இருக்கிறது? மனிதனுடைய பழக்கங்களைப் புழு புரிந்து கொள்ள முடியுமா? அப்படியே தேவர்களின் வழிமுறைகளை நாம் புரிந்துகொள்ள முடியாது. தேவ வகையைச் சேர்ந்தவர்களுக்கு நம்மைப்போல் மூப்பு, மரணம் இவை இல்லை. அவர்களுக்கு நம்மைவிடச் சக்தி மிகவும்

அதிகம். இருந்தாலும் அவர்கள் நம்மிடமிருந்தே ஆஹுதி பெறுமாறு பகவான் வைத்திருக்கிறார்.

உயிரினத்தின் உச்ச நிலையில் உள்ள இந்தத் தேவர்களுக்கு மூன்று ரூபங்கள் உண்டு. தேவலோகத்தில் ஒவ்வொரு தேவதையும் திவ்ய சரீரத்துடன் இருப்பதை ஆதி தைவிக ரூபம் என்பார்கள். மனிதர்கள் தபஸினால் பெரிய சக்தி பெற்றுவிட்டால், இந்தத் தேவ ரூபங்களைப் பார்த்துப் பேச முடியும். தேவர்கள் தேவலோகத்தில் ரூபத்துடன் இருப்பது மட்டுமல்ல; நம் பூலோகத்திலேயே பஞ்ச பூதங்களில் கரைந்தும் அரூபமாக இருப்பார்கள். இதற்கு ஆதி பௌதிக ரூபம் என்று பெயர். எல்லா ஜலத்திலும் வருணனின் ஆதிபௌதிக ரூபம் கரைந்திருக்கிறது. எனவே, எங்கே நாம் ஜலத்தை அசுத்தம் செய்தாலும் அவனுக்குத் தெரிந்துவிடும். நம் ராஜாங்க அதிகாரிகளுக்கும் ஈசுவரனின் அதிகாரிகளான தேவர்களுக்கும் இது பெரிய வித்தியாசம். நாம் பெடிஷன் கொடுத்தால்தான் ராஜாங்க அதிகாரிகளுக்குக் குற்றம் தெரியும். ஆனால், எந்த இடத்தில் எந்தப் பாபம் செய்யப்பட்டாலும், அது ஆங்காங்கு கரைந்திருக்கிற குறிப்பிட்ட தேவதைக்கு உடனே தெரிந்துவிடும். நம் உடம்பிலேயே ஒருவர் கிள்ளினால், இன்னொருவன் பெடிஷன் கொடுத்தா அது நமக்குத் தெரிய வேண்டும், அதுபோல!

நிலம் முழுவதற்கும் ஒரு தேவதை; நீர் முழுவதற்கும் ஒரு தேவதை; இப்படியே நெருப்பு, காற்று ஒவ்வொன்றுக்கும் ஒன்று. இவற்றில் எதற்கு எங்கே நாம் அபசாரம் இழைத்தாலும் அந்தந்தத் தேவதைக்கு அது தெரிந்து விடும் என்று சொன்னால், 'இதெல்லாம் ஜடவஸ்துக்களாகத்தானே தெரிகின்றன? இவற்றுக்கு எங்கே உயிர் இருக்கிறது? சாஸ்திரம் வெறும் புரளிதான் பண்ணுகிறது' என்று தோன்றலாம். கொஞ்சம் யோசித்துப் பார்க்கலாம். நம் சரீரம் இருக்கிறது. இதற்குள்ளேயே பாக்டீரியாக்கள், நாக்குப் பூச்சி மாதிரிச் சில கிருமிகள், புழுக்கள் உண்டாகி நம் மாமிசத்தைத் தின்றே ஜீவிக்கின்றன. இவை எங்கே ஹிம்சை செய்தாலும் நமக்குத் தெரிந்து விடுகிறது. ஆனால், இப்படி நமக்குத் தெரியும் என்றும் அந்தக் கிருமிக்குத் தெரியும் என்று எப்படிச் சொல்ல முடியும்? நாம் நிலத்தையும் நீரையும் பற்றி நினைக்கிற மாதிரி,

அது அதனளவில், ஒரு உலகம் மாதிரி பெரிசாக இருக்கிற நம் சரீரத்தையும் சமுத்திரம் மாதிரி இருக்கிற நம் ரத்தத்தையும் வெறும் ஜடவஸ்துக்கள் என்றும், இவற்றுக்குள் ஒரு உயிர் இருக்கிறது என்றும் தெரிந்து கொள்ளாமலே இருக்கலாம். இப்படித்தான் நாம் பூதேவி உண்டா? வருணன் என்கிற சமுத்திர ராஜா உண்டா? என்று கேட்பதும். நம் சரீரத்தில் எங்கே ஒரு கிருமி கெடுதல் செய்தாலும் நாம் மருந்து சாப்பிட்டு அதை ஒழித்து விடுகிறோம். நாம் பஞ்ச பூதம், விருக்ஷம், பர்வதம் என்று எதற்குக் கெடுதல் பண்ணினாலும், அதற்குரிய தேவதைகள் நம்மைத் தங்களுடைய சொந்த சக்தியாலேயே தண்டிப்பார்கள். ஸர்வேச்வரன் அவர்களுக்கு அப்படிப்பட்ட சக்தி தந்திருக்கிறான். உடனே ஸ்தூலமாக வந்து தண்டிக்காமல், பிற்பாடு எப்போதோ தண்டிப்பதால் நமக்கு இது தெரியவில்லை!

ஆத்யாத்மிகம் என்றும் தேவர்களுக்கு மூன்றாவதாக ஒரு ரூபம் உண்டு. அதாவது அண்டத்திலுள்ளதெல்லாம் பிண்டத்தில் உள்ளது என்றபடி, பிராணிகளின் ஒவ்வோர் அங்கங்களிலும் ஒவ்வொரு தேவதை தங்களுக்கு வாஸஸ்தானம் வைத்திருக்கிறார்கள். சூரியன் நம் கண்ணில் இருக்கிறான். அக்னி நம் வாக்கில் இருக்கிறான். இந்திரன் நம் கையில் இருக்கிறான். இப்படியே எல்லாத் தேவதைகளுக்கும், நம் சரீரத்திலேயே இருப்பிடம் இருக்கிறது. மனிதன் இழைக்கிற குற்றங்களுக்கு ஆளாகும் பஞ்சபூதங்களில் இருப்பதோடு, குற்றம் செய்கிற மனிதனின் அங்கங்களுக்குள்ளும் தேவர்கள் இருப்பதால், அவர்களை ஏமாற்றவே முடியாது. தர்மங்களை மீறாமலும், கர்மங்களை அனுஷ்டானம் பண்ணிக் கொண்டும் நாம் இருக்கிறவரையில்தான் அவர்கள் நம்மை ரக்ஷிப்பார்கள். இல்லா விட்டால் சிக்ஷிக்கவே செய்வார்கள்.

தேவதை என்பவனும் ஓர் உயிர்தான். நமக்கு ஆகாரம் இல்லா விட்டால் எப்படிக் கஷ்டமோ, அப்படித்தான் தேவர்களுக்கும் நாம் ஆகாரம் தராவிட்டால் கஷ்டம். அதனால்தான் வைதிகக் கர்மானுஷ்டானங்கள் குறைந்தபோதெல்லாம், அவர்கள் ஸ்வாமியிடம் முறையிட்டதாகவும் ஸ்வாமி அவதரித்ததாகவும் புராணங்களில் பார்க்கிறோம்.

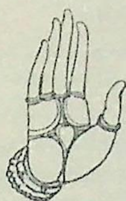
தேவர்களைப் பற்றி இன்னும் சில நூதன விஷயங்கள் சொல்கிறேன். தேவதைகளுக்கு வேத அத்யயனம், யக்ஞம் முதலிய கர்மானுஷ்டானங்கள் கிடையாது. ஏன் தெரியுமா? நாம் தேவதைகளைக் குறித்து வேத ஸூக்தங்களை ஓதுகிறோம். யாகங்கள் செய்கிறோம், தேவதைகள் யாரைக் குறித்து இவற்றைச் செய்வார்கள்? நாம் இந்திரனையும், சூரியனையும் உபாஸிப்பதுபோல், இந்திரனும் சூரியனும் தங்களையே உபாஸித்துக் கொள்ள முடியாதல்லவா? அதனால் தான், அவர்களுக்கு வைதிகக் கர்மாவில் அதிகாரமில்லை.

வேதத்தை நம்போல் அத்யயனம் செய்யா விட்டாலும், அவர்களுக்கு வேதம் தானாகவே தெரியும். அதனால்தான் நாம் வேத மந்திரத்தைச் சொன்னால் அனுக்கிரகம் செய்ய வந்து விடுகிறார்கள். மீன் குஞ்சுக்குப் பிறவியிலேயே நீந்தும் சக்தி இருப்பதுபோல் தேவர்களுக்குப் பிறவியிலேயே வேத ஞானம் உண்டு. இதனால் அவர்களுக்கு 'ஸ்வயம் பிரதி பாதித வேதர்கள்' என்று ஒரு பெயர் உண்டு.

தேவர்களும் ஆத்ம விசாரம் செய்து அத்வைத ஞானத்தை அடைந்து பிரம்மத்துடன் ஐக்கியமாகலாம். கர்மமும் உபாஸனையும் இல்லா விட்டாலும், அவர்களுக்கும் ஞான மார்க்கத்தில் ஈடுபடுவதற்கு அதிகாரம் உண்டு என்கிறார் ஸ்ரீ ஆதிசங்கரர்.

ஸ்வாமி என்கிற பரமேசுவரன் இல்லாத இடம் இல்லை. நமக்குள் இருக்கும் பரமேசுவரன் தேவர்களுக்குள்ளும் இருக்கிறான். ஆனால், நமக்குள் ஈசுவரன் இருப்பதை நாம் உணராதது போலவேதான், தேவர்களிலும் பெரும்பாலோர் இருக்கிறார்கள். நம்முடைய அதிகாரிகளில் பெரும் பாலோருக்கு ராஜாவை (அல்லது ராஷ்டிரபதியை) நேரில் தெரியாதல்லவா? இப்படியேதான் தேவர்களிலும் பலருக்குப் பரமேசுவரனைப் பற்றித் தெரியாது. ஆத்ம விசாரம் செய்தால் நமக்கு ஈசுவரனே நம்மில் நாமாக இருப்பது தெரியும். அதற்குப் பிறகு தேவர்களால் நமக்கு ஆக வேண்டியது எதுவும் இல்லை. இப்போது எல்லாக் காரியமும் நம்மை விட்டுவிடும். ஆனால், அதுவரை தேவர்களை உத்தேசித்துக் கர்மங்களை நாம் செய்யத்தான் வேண்டும். நம் பூர்வ கர்மா தீர்ந்து, சித்த

சுத்தி உண்டாவதற்கே, தேவதைகளை உத்தேசித்து வேத கர்மாக்களை நாம் செய்தாக வேண்டும்!

சிவராத்திரி

அனேகமாக எல்லாச் சிவாலயங்களிலும் கர்ப்பக் கிருஹத்தின் சுவரில் மேற்குப் பாகத்தில் லிங்கோத்பவ மூர்த்தியின் பிம்பம் இருக்கும். (சில கோயில்களில் மட்டும் இந்த இடத்தில் மஹாவிஷ்ணு இருக்கிறார்). லிங்கோத்பவ மூர்த்தி என்பது பரமேசுவரனுடைய அறுபத்தி நான்கு மூர்த்திகளுக்குள் ஒன்று. விருஷபாரூடர், அர்த்தநாரீஸ்வரர், ஹரிஹரர், நடராஜர், காமாரி, பைரவர், தக்ஷிணாமூர்த்தி, ஸோமாஸ்கந்தர், பிக்ஷாடனர், ஊர்த்வதாண்டவர், ஜலந்தராஸுர ஸம்ஹாரர், கால ஸம்ஹாரர் இப்படி அறுபத்து நான்கு மூர்த்திகள் பரமசிவனுக்கு உண்டு. அவற்றுள் ஒன்று லிங்கோத்பவ மூர்த்தி.

அந்த மூர்த்திதான் சிவாலயத்திலுள்ள லிங்கத்துக்குப் பின்புறம் காணப்படுவது. அதில், லிங்கத்துக்குள் ஒரு திவ்ய மூர்த்தியிருக்கும். அதன் ஜடா மகுடம் லிங்க வட்டத்துக்குள் முடியாமலே இருக்கும். அதன் பாதமும் லிங்கத்தின் அடியில் முடிகிறவரைக்கும் தெரியாது. இந்த மூர்த்திக்குக் கீழே ஒரு வராக மூர்த்தி இருக்கும். மேலே ஹம்ஸ ரூபத்தில் ஒரு மூர்த்தி இருக்கும்.

இந்த லிங்கோத்பவர் யார்?

ஸ்ரீ ருத்ராபிஷேகம் பண்ணுவதற்கு முன்பு ஒரு சுலோகம் சொல்லிவிட்டு, அப்புறம்தான் அபிஷேகம் பண்ணுவது வழக்கம். அந்தச் சுலோகம்:

ஆபாதால நப: ஸ்தலாந்த புவன
ப்ரஹ்மாண்டமா விஸ்புரத்
ஜ்யோதி: ஸ்பாடிக லிங்க மௌலி விலஸத்
பூர்ணேந்து வாந்தாம்ருதை:
அஸ்தோகாப்லுதம் ஏகம் அசம் அநிசம்
ருத்ரானுவாகான் ஜபன்
த்யாயேத் ஈப்ஸித ஸித்தயே (அ) த்ருதபதம்
விப்ரோ மிஷிஞ்சேத் சிவம் ||

இந்த சுலோகத்தில் என்ன தெரியுமா சொல்லியிருக்கிறது? பாதாளம் முதல் ஆகாச பரியந்தம் எல்லையில்லாத ஜோதி ஸ்வரூபமாகப் பிரகாசிக்கின்ற ஸ்படிக லிங்கத்துக்கு அபிஷேகம் பண்ண வேண்டும் என்று சொல்லியிருக்கிறது.

ஸ்படிக லிங்கத்துக்கு ஒரு வர்ணமும் சொல்ல முடியாது. எந்த வஸ்துவை அதில் வைக்கிறோமோ அதனுடைய வர்ணத்தை அது பிரதிபலிக்கும். குண - தோஷம் இல்லாதது அது. ஞானம் எப்படிப் பரிசுத்தமாக இருக்கிறதோ, அப்படி அந்த ஸ்படிக லிங்கம் இருக்கிறது. அதன் பின்புறம் பச்சை வில்வத்தை வைத்தால், லிங்கமே, பச்சையாகத் தோன்றும். சிவப்பான அரளியை வைத்தால் சிவப்பாகத் தோன்றும். அது நிர்விகாரமானது. பரப் பிரம்ம ஸ்வரூபம் நிர்விகாரமாக இருந்தாலும், நம்முடைய மனோபாவத்தை எப்படி வைக்கிறோமோ அப்படித் தோன்றும் என்பதற்குத் திருஷ்டாந்தமாக, இந்த ஸ்படிக லிங்கம் இருக்கிறது. அது எதையும் மறைக்காது. அதற்குப் பின்னால் உள்ள வஸ்துக்களையும் அதன் வழியாகப் பார்க்கலாம். பரம சுத்தமாக நிஷ்களங்கமாக இருக்கும். நிர்குணமான பரமாத்ம வஸ்துவுக்கு அது திருஷ்டாந்தம். நினைக்கிற ரூபமாக அது தெரியும்.

மேலே சொன்ன சுலோகப்படி, அதன் சிரஸில் பூரண சந்திரன் இருக்கிறது. 'பூர்ணேந்து' என்று சுலோகத்தில் வருவது, 'பூர்ண இந்து!' இந்து என்றாலும் சந்திரன் என்றாலும் ஒன்றுதான். ஈஸ்வரன் ஜடையும், கங்கையும், கண், காது, மூக்கு, கை, கால் முதலிய அவயவங்களும் கொண்ட 'ஸகள' ரூபத்தில் வருகிறபோது, அவர் மூன்றாம் பிறையை வைத்துக்கொண்டு சந்திர மௌலியாக இருக்கிறார். ரூபமே இல்லாத பரமாத்மா 'நிஷ்கள' தத்வமாயிருக்கிறபோது,

அங்கே சந்திரன், கங்கை எதுவும் இல்லை. அரூபமாயும் இல்லாமல், ஸ்வரூபமாயும் அவயவங்களோடு இல்லாமல், லிங்கமாக சகள — நிஷ்களமாக இருக்கிறபோது அவர் பூர்ணச் சந்திரனை உச்சியில் வைத்திருக்கிறார். அதிலிருந்து அமிருதமே கங்கை மாதிரிக் கொட்டுகிறது.

யோகிகள் தமது சிரசுக்குள் ஸஹஸ்ராரக் கமலத்தில் உள்ள சந்திர மண்டலத்தில் ஜ்யோதி ஸ்வரூபத்தைத் தியானம் பண்ணுவார்கள். அந்தச் சந்திர பிம்பத்திலிருந்து அமிருதம் ஒழுகும். அதனால் அவர்களுக்குப் பரமானந்தம் உண்டாகிறது. ஸமஸ்தப் பிரபஞ்ச ஸ்வரூபமான ஜ்யோதிர்லிங்கம் குளிர்ந்தால், லோகமெல்லாம் குளிரும். இதனால்தான் சிவலிங்கத்துக்கு ஓயாமல் அபிஷேகம் செய்வது. ருத்திர அபிஷேகத்துக்கு முன்பு சொல்லும் சுலோகம், இதை எல்லாம் அறிவுறுத்துகிறது.

ஸகல பிரம்மாண்டமும் சிவலிங்கம்தான். ஸ்ரீருத்ரத்தில் இப்படியே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஸர்வ பதார்த்தங்களும், நல்லது-கெட்டது எல்லாம் சிவ ஸ்வரூபம் என்று ஸ்ரீ ருத்ரம் சொல்லுகிறது.

லிங்கம் ஏன் வட்ட வடிமாயிருக்கிறது? வட்டமான ஸ்வரூபத்துக்குத்தான் அடி முடியில்லை! ஆதியில்லை, அந்தமுமில்லை. மற்றவற்றுக்கு உண்டு. முக்கோணத்துக்கு, சதுரத்துக்கு உண்டு. ஆதியந்தம் இல்லாத வஸ்து சிவம் என்பதை லிங்காகாரம் காட்டுகிறது.

சரியான வட்டமாக (Circle) இல்லாமல், லிங்கம் நீள வட்டமாக (ellipse) இருக்கிறது. ''பிரபஞ்சமே 'எல்லிப்டிக்'காகத்தான் இருக்கிறது. நம் சூரிய மண்டலத்தை (Solar System) எடுத்துக் கொண்டாலும் கிரஹங்களின் அயனம் நீளவட்டமாகத்தான் இருக்கிறது'' என்று நவீன விஞ்ஞானத்தில் சொல்வதும், பிரம்மாண்டமும் 'ஆவிஸ்புரத்' என்று சாஸ்திரம் சொல்வதும் லிங்க ரூபத்துக்கு ரொம்ப ஒற்றுமையாக இருக்கிறது.

யாராவது பந்துவை நினைக்கிறோம். சந்தோஷமாயிருக்கிறது. ஆனால், அவருடைய உருவத்தையும் பார்த்தால்

தான் சந்தோஷம் பூரணமாகிறது. அவ்வாறே உருவற்ற சிவமும் ஓர் உருவத்தோடு வந்து அனுக்கிரகம் பண்ணினால்தான் ரொம்பச் சந்தோஷமாக இருக்கும். ஞானிகளுக்கு மட்டுமே பரமாத்ம ஸ்வரூபத்தின் நிராகார (அருவ) உண்மை புரியும். உருவத்தைப் பார்த்துப் பார்த்து ஆனந்தம் அனுபவிக்கிற நமக்கு உருவத்தோடு கண்டால்தான் ஆனந்தம் உண்டாகும். அதற்காகத்தான் உருவமற்ற பரமேசுவரன், அருவுருவான லிங்கமானதோடு நில்லாமல், அந்த லிங்கத்துக்குள்ளேயே திவ்விய ரூபம் காட்டும் லிங்கோத்பவ மூர்த்தியாக இருக்கிறார். இப்படி ரூபத்தைக் காட்டினாலும், வாஸ்தவத்தில் தமக்கு அடியும் இல்லை, முடியும் இல்லை. அதாவது ஆதியும், அந்தமும் அற்ற ஆனந்த வஸ்துவே தாம் என்று உணர்த்துவதற்காக, மேலே லிங்க வட்டத்துக்குள் ஜடாமுடி முடியாமலும், கீழே அதே மாதிரித் தம் பாதம் அதற்குள் அடங்காமலும் இருப்பதாகக் காட்டுகிறார்.

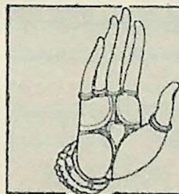
அடிமுடி எல்லை இல்லாமல் அவர் ஜ்யோதி ஸ்வரூபமாக நின்றார். ஜ்யோதிர் லிங்கமாக, ஆகாயத்துக்கும் பூமிக்குமாகப் பரமசிவன் உத்பவித்த இரவே சிவராத்ரியாகும்.

அப்படி ஜோதி ஸ்வரூபமாகப் பரமேசுவரன் நின்றபொழுது, விஷ்ணு அவரது பாதத்தைப் பார்க்கப் பாதாளத்துக்குப் போனார். பூமியைக் கல்லும் ஸ்வபாவம் வராஹத்துக்கு உண்டு. எனவே, அந்த ரூபத்தை எடுத்துக் கொண்டார். பிரம்மா ஹம்ஸ ஸ்வரூபமானார். பட்சிக்குப் பறப்பது ஸ்வபாவம். பட்சியாகப் பறந்து ஜோதிர்லிங்கத்தின் முடி தேடிப் போனார். இரண்டு பேருக்கும் தேடிப் போனவை அகப்படவில்லை. ஹம்ஸம் வந்தது. 'நான் கண்டுவிட்டேன்' என்று பொய் சொல்லியது. அதனால்தான் பிரம்மாவுக்குப் பிரத்தியேகமாகப் பூஜை இல்லாமற் போய்விட்டது. பரிவார மாக மட்டும் வைத்துப் பூஜை செய்வதுண்டு. புராண ஐதிஹ்யத்தில் இப்படி இருக்கிறது.

பிரம்மா ஹம்ஸ ரூபமாகப் போய்ப் பார்த்தும் சிவபெருமானின் சிரஸ் அகப்படவில்லை என்றும், விஷ்ணு வராஹ ரூபமாகப் போயும் பாதம் அகப்படவில்லை என்றும்

சொல்வதன் தாத்பரியம் என்னவென்றால், பரமாத்மா ஆதி அந்த ஹீனமான வஸ்து என்பதுதான்; சிருஷ்டி, பரிபாலனம் எல்லாவற்றையும் கடந்த வஸ்து அது என்பதுதான். இப்படி அடி முடி தேடி பிரம்மாவும் விஷ்ணுவும் பெற முடியாத வரையே, 'என் சாமர்த்தியத்தால் அறிய முடியும்' என்கிற அகங்காரமில்லாமல் அன்போடு பக்தி செய்து உருகினால், வெகு சுலபத்தில் அவர் நமக்கு அகப்பட்டு விடுவார். அன்பினாலே மிகமிக விரைவில் திருப்தி பெற்று அனுக்கிரகிப் பவர் சிவபெருமான் என்பதாலேயே, அவருக்கு 'ஆசுதோஷி' என்று ஒரு பெயர் இருக்கிறது. 'ஆஷுடோஷ் முகர்ஜி' என்று ஓர் சீர்திருத்த (reformist) முக்கியஸ்தரைச் சொல்வார்கள். ஆசுதோஷிதான் 'ஆஷுடோஷ்' என்றாயிற்று. 'ஆசுகவி' என்றால் கேட்டவுடனே கவி பாடுகிறவர் அல்லவா? இப்படியே ஸ்மரித்த மாத்திரத்தில் சந்தோஷித்து அனுக்கிரகம் பண்ணுகிற வள்ளல்தான் ஆசுதோஷி.

சகலப் பிரபஞ்சமும் அடங்கியிருக்கிற லிங்க ரூபமானது ஆவிர்பவித்த சிவராத்ரி மகா சதுர்த்தசி இரவில், அவரை அப்படியே ஸ்மரித்து ஸ்மரித்து அவருக்குள் நாம் அடங்கியி ருக்க வேண்டும். அதைவிட ஆனந்தம் வேறில்லை!

சிவ, விஷ்ணு அபேதம்

குணங்கள் மூன்று விதம். ஸத்வம், ரஜஸ், தமஸ் என்பன அவை. ஸத்வம் என்பது ஸமநிலை, சாந்தம், அன்பு. அதன் நிறம் வெண்மை. வெள்ளை வெளேரென்ற வஸ்துவைப் பார்த்தாலே மனஸில் ஏற்படுகிற பரிசுத்த மலர்ச்சிதான் ஸத்வம். ரஜஸ் என்பது வேகம். இதில் நல்லது கெட்டது இரண்டும் கலந்திருக்கும். இதன் நிறம் சிவப்பு அல்லது செம்மஞ்சள். செக்கச் செவேல் என்று இருப்பதில் அழகும் உண்டு; கண்ணைக் குத்துகிற மாதிரிப் பயப்படுகிற தினுசும் உண்டு. உதய சூரியனையும் செம்பருத்தியையும் பார்த்தால் சிவப்பே அழகாயிருக்கிறது. ரத்தத்தைப் பார்த்தால்

பயமாயிருக்கிறது. தமஸ் என்பது முழுக்கவும் கெட்ட குணம். சோம்பல், தூக்கம் எல்லாம் இதைச் சேர்ந்தவை. இதன் நிறம், கறுப்பு. அதாவது அஞ்ஞான இருள் மயமானது.

ஸத்வ-ரஜோ-தமோ குணங்களில்தான் எல்லா மனிதர்களும் கட்டுண்டு கிடக்கிறோம். எல்லாம் ஒரே பரமாத்மாவிடமிருந்து வந்ததால், ஸத்வம், ரஜஸ், தமஸ் இவற்றுக்கும் ரூபகமாக பரமாத்மாவின் மூன்று மூர்த்தி பேதங்களைச் சொல்கிறார்கள்.

ஜனனம் என்பதில் நல்லதும் கெட்டதும் கலந்து இருக்கிறது. காம வேகத்தினால்தான் பிறப்பு உண்டாகிறது. எனவே, சிருஷ்டிக்கெல்லாம் காரணமாயிருக்கிற பிரம்மாவை பரமாத்மாவின் ரஜோ குணமூர்த்தி என்று வைத்தார்கள்.

அதில் யாருக்கும் அபிப்பிராய பேதமில்லை. பிரம்மா மஞ்சள் சிவப்பாக இருக்கிறவர்.

பரிபாலனம் செய்து ஸத்வ குணத்தால் நடப்பது, மகாபாவம் செய்கிற நமக்கு, ஒருவேளை சோறு பெறக்கூட லாயக்கில்லை. அப்படியிருந்தும் ஈ எறும்பிலிருந்து சகல ஜீவ ராசிகளுக்கும் உணவு கிடைக்கும்படிச் செய்து ரக்ஷிப்பவர் மஹாவிஷ்ணு. இவரை ஸத்வ மூர்த்தி என்று வைத்தார்கள்.

ஸம்ஹாரம் என்பது அழிப்பது. அழிக்கிற குணம் தமஸைச் சேர்ந்தது. இதனால்தான் ஸம்ஹாரமூர்த்தியாகிய சிவனைத் தமோ மூர்த்தி என்கிறார்கள்.

இதிலிருந்துதான் சைவ-வைஷ்ணவப் பிணக்கு யாவும் வந்தது போலிருக்கிறது. மஹாவிஷ்ணுவின் பரிபாலனத்தை ஸத்வம் என்று சைவர்கள் ஒப்புக் கொள்ள மாட்டார்கள். 'இந்த நிலையற்ற இகலோக வாழ்க்கையைப் பரிபாலிப்பது என்பது மனிதனை மேலும் மேலும் அஞ்ஞானத்தில் தள்ளுகிற காரியம்தான். இதில் ஸத்வம் இல்லை. சிவன்தான் அஞ்ஞானம் நீங்க ஞானோபதேசம் செய்கிறவர். இந்த ஞானோபதேசத்துக்குப் பக்குவமாக இல்லாதவர்களைக்கூட, அவர் பரம கிருபையோடு அவ்வப்போது கர்மக் கட்டிலிருந்து விடுவித்து, ஓய்வு தருவதற்கே சம்ஹாரம் செய்கிறார். பிறவிகளுக்கு நடுவே

சம்ஹாரத்தின் மூலம் விச்ராந்தி தருகிற கருணாமூர்த்தியே சிவபெருமான். இத்தொழில் தமஸ் அல்ல, ஸத்வமே. 'பரதெய்வமான பரமேசுவரன் ஆக்ஞைப்படிதான் விஷ்ணு பரிபாலனம் செய்கிறார்' என்று சிவ பக்தர்கள் சொல்கிறார்கள். வைஷ்ணவர்களோ 'மஹா விஷ்ணு இவ்வுலகத்தைப் பரிபாலனம் பண்ணுவார். ஆனால், அது மட்டுமில்லை. அவரே பரம பதமான மோக்ஷமும் தருவார்; அவரே முழுமுதற் கடவுள்; பரமசிவன் அவருக்குக் கீழ்ப்பட்டுத்தான் சம்ஹாரம் செய்கிறார்' என்கிறார்கள்.

ஸ்ரீ ஆதிசங்கர பகவத் பாதர்களின் சித்தாந்தத்தை ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிற நாம் சைவரும் அல்ல: வைஷ்ணவரும் அல்ல; நமக்கு ஸ்மார்த்தர் என்று பெயர். ஸ்மிருதிகள் என்கிற தர்ம சாஸ்திரங்கள் சொல்வதை அனுசரிக்கிறவர்களே ஸ்மார்த்தர்கள். நமக்கு சிவன், விஷ்ணு இன்னும் மீதமுள்ள எல்லாத் தெய்வமும் ஒரே பரமாத்மாவின் வெவ்வேறு ரூபங்கள்தான். இதில் ஏற்றத் தாழ்வே இல்லை!

இப்படி நாம் சொன்னால் மற்றவர்கள் விடுவார்களா? தங்கள் தங்கள் தெய்வத்தின் தொழிலைச் சொல்லி இதுதானே ஸத்வ மூர்த்தி என்று கேட்கிறார்கள். ஸத்வ மூர்த்தியைத்தானே வழிபட வேண்டும்? இதனால்தான் இரு கட்சிக்காரர்களும் ஏகமனதாக ரஜோ குணமூர்த்தி என்று வைத்துவிட்ட பிரம்மாவுக்குக் கோவிலோ வழிபாடோ இல்லை.

நாம் நடு நிலையில் நின்று யோசித்துப் பார்ப்போம். பிரம்மாவின் தொழில் ரஜஸ்: நிறமும் ரஜஸ்! அவர் வசிக்கிற தாமரையும் சிவப்பாக ரஜோ சம்பந்தமாகவே இருக்கிறது. ஆனால், சிவனையும், விஷ்ணுவையும் பாருங்கள். பரிபாலனம் என்கிற ஸத்வத் தொழிலைச் செய்கிற விஷ்ணு வெளுப்பாகத் தானே இருக்க வேண்டும்? ஆனால், இவரோ கரியவராக இருக்கிறார். இது தமஸின் நிறம். அதோடுகூட இவர் ஆதிசேஷன் மேல் நீள நெடுகப் படுத்துக் கொண்டு, எப்போது பார்த்தாலும் தூங்கிக் கொண்டிருக்கிறார். தூக்கமும் தமஸைச் சேர்ந்ததுதான்.

சிவனைப் பார்ப்போம். அழிவு என்கிற தமோ குணத்

தொழிலைச் செய்கிற இவர் கருப்பாக இல்லை! சுத்த ஸ்படிக ஸங்காஸம் என்றபடி சுத்த ஸத்வ வெள்ளையாயிருக்கிறார். இவர் இருக்கிற பனிமலையான கைலாஸமும் அப்படியே இருக்கிறது. விபூதிப்பூச்சு, ரிஷப வாகனம் எல்லாம் ஒரே வெளுப்பு. இவர் தூங்கவில்லை. ஒன்று சாந்த தக்ஷிணாமூர்த்தி யாக இருக்கிறார்; அல்லது நடராஜனாக ஆனந்தக் கூத்தாடுகி றார். இதெல்லாம் ஸத்வமாகவே இருக்கிறது.

இதிலிருந்து என்ன ஏற்படுகிறது? சிவனும் விஷ்ணுவும் தனித்தனியாக ஸத்வ மூர்த்தி, தமோ மூர்த்தி என்று பிரிந்திருக்க வில்லை. இருவரிடமும் ஸத்வம் தமஸ் இரண்டும் கலந்திருக்கின் றன. ஒருவர் ரூபத்தில் தமஸ், காரியத்தில் ஸத்வம்; இன்னொ ருத்தர் ரூபத்தில் ஸத்வம், காரியத்தில் தமஸ்; காரிய ஸத்வத்தை வைத்து வைஷ்ணவர் விஷ்ணுவை வணங்குகிறார்கள். ஸ்வரூப ஸத்வத்தால் சைவர் சிவனையே தெய்வமாகக் கொண்டாடுகி றார்கள். பட்சபாதமில்லாமல் யோசித்தால், இரு குணங்களும் இரு மூர்த்திகளிடமும் கலந்திருப்பதால் ஸாராம்சத்தில் இரண் டும் ஒன்றே என்று தெளியலாம். இரண்டையும் அன்போடு பக்தி செலுத்தி வழிபடலாம்!

அரியும் சிவனும் ஒண்ணு

புராணங்களைப் பார்த்தால் சிவனிடம் விஷ்ணு தோற் றுப் போனதாகச் சில இடங்களில் இருக்கிறது. சிவன் விஷ்ணு விடம் தோற்றுப் போனதாகவும் வரலாறுகள் இருக்கின்றன. சிவன் விஷ்ணுவைப் பூஜித்தார் என்று ஓர் இடத்தில் பார்க்கி றோம். சிவனை விஷ்ணு பூஜித்தார் என்று இன்னோரிடத்தில் காண்கிறோம். சிவனின் அடியைக் காண முடியாமல் விஷ்ணு தோற்றுப் போனார் என்பது திருவண்ணாமலை ஐதிஹ்யம். 'விஷ்ணு சிவன் இவர்களில் யார் பலசாலி, என்பதற்காக தேவர்கள் வைத்த போட்டியில், சிவன் விஷ்ணுவிடம் தோற் றுப் போனார். அப்போது ஸ்தம்பித்துப் போன சிவ தனுசு

தான் ஜனகரிடம் வந்து, பிறகு அதை ராமர் முறித்துப் போட்டார்' என்று ராமாயணத்திலிருந்து தெரிகிறது. சிவனுக்கு விஷ்ணு பூஜை பண்ணும்போது ஒரு பூ குறைய, உடனே தம் கண்ணையே ஒரு கமலமாகக் கருதிப் பறித் தெடுத்து அர்ச்சித்தார் என்று திருவீழிமிழலைப் புராணம் சொல்கிறது. இங்கே சிவனுக்கு நேத்ரார்ப்பணேசுவரர் என்றே பெயர். சிவனுக்கு ப்ரம்மாவின் தலையைக் கிள்ளியதால் பிரம்மஹத்தி தோஷம் ஏற்பட, அதைப் போக்கிக் கொள்ள விஷ்ணுவை அவர் பூஜை செய்து, விஷ்ணுவின் அனுக்கிரகத்தால் தோஷத்தைப் போக்கிக்கொண்டார் என்று திருக்கண்டியூரில் ஐதிஹ்யம் இருக்கிறது. இங்கே பெருமாளுக்கு ஹரசாப விமோசனர் என்றே பெயர். இப்படி ஏகப்பட்ட கதைகள் சிவ உத்கர்ஷத்தையும், விஷ்ணு உத்கர்ஷத்தையும் காட்டச் சொல்லலாம்.

'சிவனும் விஷ்ணுவும் ஒன்றுதான் என்கிறீர்களே! ஒரே ஸ்வாமி தன்னுடனேயே சண்டை போட்டுக் கொள்ள முடியுமா? தன்னையே பூஜித்துக் கொள்ள முடியுமா?' என்று கேட்பீர்கள்.

உங்களுக்குச் சமாதானம் சொல்கிறேன்:

மேலே ராமன் முறித்த சிவதனுசைப் பற்றிச் சொன்னேன் அல்லவா? இந்தக் கதையை ராமனுக்கே சொன்னவர் பரசுராமர்தான். ஸீதா கல்யாணம் முடிந்து எல்லோரும் அயோத்திக்குத் திரும்பும்போது, ராமரைப் பரசுராமர் வழி மறிக்கிறார். "சிவவிஷ்ணு யுத்தத்தில் 'மக்கார்' செய்த ருத்ர தனுஸை உடைத்துப் பெரிய பேர் வாங்கி விட்டாயேடா! அப்போது அதை ஜயித்த விஷ்ணுவின் வில் இதோ என்னிடம் இருக்கிறது. இதை நாணேற்றிப் பார்" என்று ராமனிடம் சண்டைக்கு வருகிறார் பரசுராமர்.

இந்தப் பரசுராமர் யார்? விஷ்ணுவின் அவதாரம். இவர் சண்டைக்கு அழைத்த ராமர் யார்? அவரும் அதே விஷ்ணுவின் அவதாரம்தான். ஒரே விஷ்ணுவின் அவதாரங்கள் இங்கே சண்டை போட்டுக் கொள்ளவில்லையா? இதில் ஓர் அவதாரம் (பரசுராமர்) இன்னோர் அவதாரத்திடம் (ராமர்) தோற்றுப் போகிறது. சிவனை ஜயித்த விஷ்ணுவின் வில்லை நாணேற்றி,

அதே விஷ்ணுவின் அவதாரமான பரசுராமரை ஒட்டிய இன் னோர் அவதாரமான ராமசந்திர மூர்த்தி, பிறகு இதே சிவ னுக்கு லிங்கம் வைத்துப் பூஜை செய்து, ராமேச்சுவரத்தை உண்டாக்கி யிருக்கிறார்.

ஜனங்களுக்குப் பக்தி உண்டாக்க வேண்டுமானால், அதற் கும் பகவானே வழி காட்டுகிறார். எப்படி? தாமே பக்தனாக இருந்து வழி காட்டுகிறார். இதற்காகத்தான் சில இடங்களில் சிவன், பக்தராக இருந்து விஷ்ணுவைப் பூஜிக்கிறார். சில இடங்களில் விஷ்ணு, பக்தனாக இருந்து சிவனைப் பூஜிக் கிறார்.

இரண்டும் ஒன்றுதான். ஹரன்-ஹரி என்ற பெயர்களே ஒன் றாகத்தான் இருக்கின்றன. இரண்டும் சேர்ந்தே ஹரி-ஹரன், சங்கர நாராயணன் என்றெல்லாம் ஸமரஸ பாவத்தை வளர்க் கிற மூர்த்திகளாக இருக்கின்றன. ஆழ்வார்கள் பெருமாளையே ஹரிஹரனாகத்தான் கண்டார்கள்.

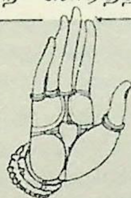
தாழ்சடையும்-நீண்முடியும்; ஒண்மழுவும்-சக்கரமும்
சூழ்அரவும்-பொன் நாணும் தோன்றுமால்-சூழும்
திரண்டருவி பாயும் திருமலைமேல் எந்தைக்கு
இரண்டுருவும் ஒன்றாய் இசைந்து!

என்று இரண்டிரண்டாக, அதிலும் முதலில் சிவ அம்சங் களையும், இரண்டாவதாக விஷ்ணு அம்சங்களையும் சொல்லி வேங்கடரமண ஸ்வாமியைப் பாடுகிறார் பேயாழ்வார். 'வெவ் வேறு உருவம் இருந்தாலும் ஒருவன் இன்னொருத்தனில் இருக் கிறான்' என்று சொல்லி, இங்கும் முதலில் சிவனையே பாடு கிறார் பொய்கை ஆழ்வார்:

பொன்திகழு மேனிப் புரிசடையம் புண்ணியனும்
நின்றுலகம் தாய நெடுமாலும்-என்றும்
இருவரங்கத்தால் திரிவரேனும் ஒருவன்
ஒருவன் அங்கத் தென்றும் உளன்.

பெரிய கவி கம்பனோ, "அரன் அதிகன் உலகளந்த அரி அதிகன் என்றுரைக்கும் அறிவிலோர்க்குப் பரகதி சென்று அடைவது அரிய பரிசு" என்று சொல்லி விட்டார்.

மகாப் பெரியவர்கள் சொன்னது இருக்கட்டும்; சின்னக் குழந்தைகள்கூட, 'அரியும் சிவனும் ஒண்ணு; அறியாதவன் வாயில் மண்ணு' என்கிறது. இந்தக் குழந்தை வாக்கு ஆயிரம் பதினாயிரம் வருஷமாக இருந்து வந்திருக்கிறது. குடிசை போட்டால் ஓரிரண்டு வருஷத்தில் பாழாகிறது. செங்கல் வீடானால் நூறு வருஷம் இருக்கிறது. பாறாங்கல்லில் கட்டினால் ஆயிரம் வருஷம் நிற்கிறது. அப்படியே உள்பலம் இல்லாத வார்த்தைகளும் கால வெள்ளத்தில் அடிபட்டுப் போகின்றன. ஆனால் இந்தக் குழந்தைச் சொல் காலத்தைக் கடந்து நிற்கிறது. இதில் இருக்கிற ஸாரத்தினால்தான் தத்துவமாக நிற்கிறது.

சிவமயம்; ஸர்வம் விஷ்ணுமயம் ஜகத்!

எல்லாத் தேவதைகளும் ஒரே பரமாத்மாதான். சிவனும் விஷ்ணுவும் கொஞ்சம்கூட வேறு வேறில்லை. ஆனாலும் இரண்டையும் வழிபடுகிறபோது, கொஞ்சம் பிரித்துப் பக்தி செய்தால் அதிலும் ஒரு ரஸம் இருக்கத்தான் செய்கிறது. பலவாகப் பிரிந்தும் ஒற்றுமையுடன் இருப்பதுதான் (Unity in diversity) நம் மதத்தின் ஸாரம். இப்படியே சிவன், விஷ்ணு என்கிற இரண்டு மூர்த்திகளை வழிபடும்போது சாராம்சத்தில் அவை ஒன்றே என்ற உணர்ச்சி இருந்தாலும், ஒவ்வொரு மூர்த்தியை ஒவ்வொரு தத்வத்துக்கு ரூபகமாக வைத்துக்கொண்டு பக்தி செய்வதில் ஒரு ருசி இருக்கத்தான் செய்கிறது.

இப்படிச் செய்யும்போது, சிவனை எல்லாவற்றுக்கும் அடிப்படையான, ஏகவஸ்துவான ஞானமாகப் பாவிக்கலாம்; அந்த ஏக வஸ்துவவை நானாவிதமாகக் காட்டி ஜகத்தை நடத்தும் சக்தியாக விஷ்ணுவைப் பாவிக்கலாம். அதாவது சிவத்தைப் பரப்பிரம்மமாகவும் விஷ்ணுவைப் பராசக்தியாகவும் வைத்துக் கொள்ளலாம். அம்பிகையும் விஷ்ணுவும் சகோதரர்கள் என்று சொன்னாலும், அவர்கள் ஒன்றேதான் என்பது பரம ஞானிகளின் அனுபவம். "அரியலால் தேவி இல்லை ஐயன் ஐயாறனார்க்கே" என்று அப்பர் ஸ்வாமிகள் பாடியிருக்

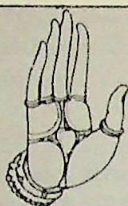
கிறார். சங்கர நாராயண வடிவத்தையும், அர்த்த நாரீசுவர வடிவத்தையும் பார்த்தால் இந்த உண்மை தெரியும். இரண்டிலும் வலப்பக்கம் பரமேசுவரனுடையது. ஒன்றிலே இடப் பக்கம் விஷ்ணு; இன்னொன்றில் அதே இடது புறம் அம்பாளுடையது!

இருக்கிற ஒன்றே ஒன்றை, இல்லாத பலவாகக் காட்டுகிற சக்தியே அம்பாள் அல்லது விஷ்ணு. அதாவது ஜகத் முழுவதும் விஷ்ணு ஸ்வரூபம். 'விச்வம் விஷ்ணு' என்றுதான் ஸஹஸ்ர நாமம் ஆரம்பிக்கிறது. 'ஸர்வம் விஷ்ணுமயம் ஜகத்' என்கிற வாக்கும் இருக்கிறது. உலகப் பரிபாலனம் விஷ்ணுவுக்குரியது என்று சொல்கிறோம். உலகத்திலே இருக்கிற ஆனந்தங்களை, உணர்ச்சிகளை எல்லாம் தெய்வீகமாக்குகிற பக்தி மார்க்கமும் விஷ்ணு சம்பந்தமாகவே அதிகம் தோன்றுகிறது. ஹரிகதை, ஹரிநாம சங்கீர்த்தனம் என்றெல்லாம் சொல்வதுபோல ஹரகதை, ஹரகீர்த்தனம் என்று சொல்வதில்லை. கதை, பாட்டு இந்த ஆனந்தமெல்லாம் விஷ்ணுவிடமே அதிகம். 'பாகவதர்' என்றால் பகவானைச் சேர்ந்தவர் என்றே அர்த்தமாயினும் பொதுவாக. 'பாகவதர்' 'பாகவதம்' என்றெல்லாம் சொன்னால் விஷ்ணு பக்தர், விஷ்ணுவின் கதை என்றே எடுத்துக் கொள்கிறோம். பிரபஞ்ச செளந்தரியங்களையெல்லாம் வைத்துப் பூஜை, பக்தி, பஜனை, கதை செய்வதெல்லாம் விஷ்ணு சம்பந்தமாயிருக்கிறது.

ஆனால் இந்தப் பிரபஞ்சத்தை விட்டு, இதற்கு ஆதாரமான சாந்தத்தில் திளைக்கும்போது சிவசம்பந்தம் அதிகம் தோன்றுகிறது. சிவஞானம், சிவயோகம் என்று சொல்கிற மாதிரி விஷ்ணு ஞானம், விஷ்ணு யோகம் என்பன காணப்படவில்லை. பலவாக இருக்கிற உலகனைத்தும் விஷ்ணு என்பதால் ஸர்வம் விஷ்ணு மயம் ஜகத் என்ற வாக்கு தோன்றியிருக்கிறது. பலவாகக் காண்கிறது போனால் 'ஸர்வம்' போய்விடும். ஏகம் தான் இருக்கும். ஏகம் இருக்கும்போது 'ஸர்வம்' என்ற வார்த்தைக்கு இடம் ஏது? அங்கே அந்த ஏகத்தை அனுபவிக்கிறவனைத் தவிர ஜகம் என்கிற ஒன்றும் தனியாக இல்லை. ஜகத்தும் அடிபட்டுப் போச்சு! சிவம் ஒன்றே எஞ்சி நிற்கிறது. இதனால்தான் '**சிவமயம்**' என்றே சொல்கிறார்கள்.

VIBGYOR என்ற ஏழு நிறங்களில் வெளுப்பும் சேரவில்லை. கறுப்பும் சேரவில்லை. உண்மையில் வெள்ளை சிவன், கரிய திருமால் இருவருமே பிரபஞ்ச வர்ணங்களில் (லௌகிகத்தில்) சேராதவர்கள்தான்.

எதை எரித்தாலும் முதலில் அது கறுப்பு ஆகிறது. ஆனால் அப்போதும் எரிபட்ட வஸ்துவுக்கு நிறம் மாறினாலும் ரூபம் அப்படியே இருக்கும். நியூஸ் பேப்பரைக்கூடக் கொளுத்தி விட்டு உடனே அணைத்து விட்டால் அது முழுக்கக் கறுப்பா னாலும், அந்தக் கறுப்புக்குள்ளேயே அதைவிடக் கறுப்பாக எழுத்துக்களும் தெரியும். துணியும் இப்படியே மடிப்புக்கூடக் கலையாமல் நெருப்பில் கருகுவதுண்டு. முழுக்க நீற்றுப்போய் உருவம் இழப்பதற்கு முற்பட்ட நிலை இது. இதுதான் 'ஸர்வம் விஷ்ணு மயம் ஜகத்.' இந்த நிலையில் ஜ[illegible]ப் பதுபோல் இருக்கிறது. ஆனாலும் இந்திரிய சேஷ்டைகள் எரிந்து போய்விட்டன. உணர்ச்சிகள் ஆனந்தம் எல்லாம் இருப் பதுபோல் தோன்றினாலும் லௌகிகமாக இல்லாமல் தெய்வீக மாகப் பக்தி ரூபத்தில் இருக்கின்றன. யோகத்திலும் ஞானத்தி லும் மேலும் ஆன்மாவைப் புடம் போட்டால் அதுவும் நீற்றுப் போய் பஸ்மமாகிவிடும். எரிகிற வஸ்துக்கள் முதலில் கறுப் பானாலும், கடைசிவரையில் எரித்தால் எல்லாமே வெள்ளை வெளேரென்று நீறாகின்றன. இதுதான் 'சிவமயம்!'

அரனை மறவேல்; திருமாலுக்கு அடிமை செய்

எரிந்த மரம் கரியாகிறது. அந்தக் கரியும் முதிர்ந்தால் பளிங்காக, வயிரமாக ஆகிறது. உலகம் இருந்த போதிலும் அதன் மாயை நம்மைத் தொடாமல் எல்லாம் விஷ்ணுமய மாகத் தெரிகிறபோது, நம் அஞ்ஞானம் எரிந்து கரியாகப் போன நிலையில் இருக்கிறோம். திருமாலும் இதனாலேயே கருமாலாக இருக்கிறார். கரி வைரமாகிறது போன்ற நிலைக்கு – ஸ்படிகமாகிற நிலைக்கு – சுத்த ஸ்படிக ஸங்காசமான பரமேசுவரன் தெய்வமாக இருக்கிறார். கரியும் வைரமும் வேறுவேறு அல்ல. இதுவேதான் அதுவாயிருக்கிறது. மஹா விஷ்ணுவும் பரமேசுவரனும் ஒருத்தரேதான். உலகத்தின் ஆசாபாசங்கள், இவற்றுக்குக் காரணமான மாயை ஆகியவற் றின் நானாவிதமான வர்ண ஆட்டங்கள் இருவரிடத்திலும் இல்லை. மஹாவிஷ்ணுவின் கறுப்பு, சிவனின் வெளுப்பு இரண் டுமே ஸயன்ஸ்படி ஏழு வர்ணங்களில் சேரவில்லை. சத்திய மான தத்துவம் மாயையால் வேறு விதமாக மாறித் தெரிகிற போதுதான் வர்ணங்கள் உண்டாகின்றன. இருப்பதைப் பொய் யாக மாற்றிச் சொல்வதை இங்கிலீஷில் coloured vorsion என்றே சொல்கிறார்கள் அல்லவா? கலர் வந்துவிட்டால் பொய்க்கு வந்துவிட்டோம் என்று அர்த்தம். கலர்களில் சேராத கறுப்பு விஷ்ணுவிடமும், வெள்ளை சிவனிடமும் மனத்தை வைக்கிற வரையில் சத்தியத்தோடயே ஒட்டிக் கொண்டிருக்கிறோம்.

இறுதியான வெண்மைக்கு அடையாளமாகவே கரியையும் எரித்தபின் கிடைக்கிற விபூதிச் சாம்பலைச் சைவர்கள் தரிக் கிறார்கள். என்றும் நிற்பது எதுவோ அதுவே நீறு; திருநீறு. விஷ்ணு மயமான உலகத்துக்கு அடையாளம் மண், மரம், செடி, கொடி எல்லாமே மண்ணிலே பிறந்து மண்ணிலே வளர்ந்து முடிவில் மட்கி மடிகிறபோது மண்ணே ஆகின்றன. எனவே மண்ணும் முடிவான நிலைக்கு அடையாளமாக இருக் கிறது. இதனால்தான் வைஷ்ணவர்கள் திருமண் இட்டுக் கொள்

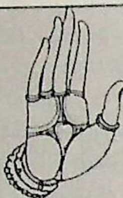
கிறார்கள். திருநீறும் திருமண்ணும் ஒரே தத்துவத்தைத்தான் காட்டுகின்றன. ஹரி-ஹர பேதம் இல்லாததுபோல், அவர்களுக் குரிய சின்னங்களிலும் பேதமில்லை. ஜகத்தில் இருந்து கொண்டே மேல் நோக்கிப் போட்டுக் கொள்கிறார்கள். எல் லாம் சமமாகிவிட்ட சிவயோக நிலையில், விபூதியை உயர வாட்டில் போடாமல் நெற்றியில் குறுக்கே தரித்துக் கொள் கிறார்கள்.

சிவனுக்கும் திருமாலுக்குமிடையே பேதம் கற்பிப்பது கொஞ்சம்கூடச் சரியில்லை. வைஷ்ணவ ஆழ்வார்களும், சைவ நாயன்மார்களும் உயர்ந்த பக்தி நிலையில் இரண்டையும் ஒரே ஸ்வரூபமாகக் கண்டு பாடியிருக்கிறார்கள். "பிறை தங்கு சடை யானை வலத்தே வைத்து" என்று ஆழ்வார் பாடினால், அதை அப்படியே எதிரொலிக்கிற மாதிரி, "குடமாடியை இடத்தே கொண்டு" என்று சைவத் திருமுறை பாடுகிறது. (கோபிகை களோடு குடத்தை வைத்துக் கொண்டு நர்த்தனம் செய்த கிருஷ்ண பரமாத்மாதான் குடமாடி.)

தமிழ்நாட்டில் ஆதிகாலம் முதற்கொண்டு இந்த ஸமரஸ பாவம் இருந்து வந்திருக்கிறது. அதனால்தான் இருபத்தேழு நக்ஷத்திரங்களுக்குள் சிவனுக்குரிய ஆதிரை, விஷ்ணுவுக்குரிய ஓணம் ஆகிய இரண்டுக்கு மட்டும் 'திரு' என்ற கௌரவ அடைமொழி சேர்த்துத் திருவாதிரை, திருவோணம் என்று சொல்கிறோம். குழந்தையாக இருக்கிறபோதே இந்த ஸமரச உணர்ச்சி ஏற்பட வேண்டும் என்பதால்தான் அவ்வைப் பாட்டி ஆத்திச்சூடியில் 'அரனை மறவேல்' என்றும், 'திருமாலுக்கு அடிமை செய்' என்றும் உபதேசம் செய்கிறாள்!

ஒரே தெய்வத்தை இஷ்ட மூர்த்தியாகக் கொண்டு வழிபடு வதே சித்த ஒருமைப்பாட்டுக்கு உதவுவதாகத் தோன்றலாம். இதில் நியாயம் உண்டு. இதனால் இன்னொரு மூர்த்தியைத் தாழ்வாக எண்ணக் கூடாது. தங்கள் இஷ்ட தெய்வத்தையே, பரம்பரையாக வந்த குலதெய்வத்தையே உபாஸிக்கலாம். ஆனால் அப்போதும் ரூபமற்ற பரமாத்மாவையே நாம் இந்த ரூபத்தில் வழிபடுகிறோம். எனவே இந்த மூர்த்தி பரமாத்மா தான். அதே பரமாத்மா மற்ற ரூபங்களும் எடுத்துக் கொள்ள முடியும்; அதாவது 'நம் தெய்வமேதான் மற்றவர்கள் வழி

படுகிற ஏனைய தெய்வங்களாகவும் உருவம் கொண்டிருக்கிறது' என்ற அறிவு ஏற்பட வேண்டும். நம் தெய்வமேதான் மற்ற தெய்வங்களாகவும் உள்ளது என்று நினைத்து விட்டால், நமக்கு அந்த மற்ற ரூபங்களில் பிடிப்பு உண்டாகா விட்டாலும் கூட, அவை நம் தெய்வத்தைவிடத் தாழ்ந்தது என்ற எண்ணம் வரவே வராது. சமயச் சண்டைகளும் உண்டாகாது. எல்லாரும் ஒரே பரமாத்மாவின் குழந்தைகளாக அன்போடு ஐக்கியப்படு வதற்காக ஏற்பட்ட மதத்தில், தெய்வங்களின் பெயராலேயே சண்டையும் துவேஷமும் உண்டாகிற நிலை மறைந்து, ஸௌஜன்யமும், சாந்தியும் நிலவும்.

காலையில் திருமால் மாலையில் மஹாதேவன்

சிவபெருமான், திருமால் இரண்டு பேரையும் உபாஸிப்ப தற்கு நீண்ட காலமாக ஒரு விதி இருக்கிறது. லோக விவகாரங் களை நாம் அழகாக, தர்மமாக நடத்துவதற்கு ஜகத் பரிபாலக ரான மஹாவிஷ்ணுவையும், இந்த வியாபாரங்களிலிருந்து மன ஸைத் திருப்பி ஆதார வஸ்துவில் ஒடுங்குவதற்கு ஸம்ஹார மூர்த்தியான பரமேச்வரனையும் தியானிக்கச் சொல்லியிருக் கிறார்கள்.

இதற்கேற்ப வெளியிலே பார்த்தாலும் மஹாவிஷ்ணுதானே திருபுவனச் சக்கரவர்த்தியாக இருக்கிறார்! பரமேசுவரனோ ஆண்டியாக, பிச்சாண்டியாக அல்லவா இருக்கிறார்! இருவரிட மும் இருக்கிற சொத்துக்களைக் கொஞ்சம் கணக்கெடுத்துப் பார்ப்போம். சிவனிடம் சாம்பல், எருக்கம்பூ, தும்பைப்பூ, ஊமத்தை, மண்டைஓடு, யானைத்தோல், பாம்பு – இவைதான் இருக்கின்றன. இதற்கெல்லாம் யாரும் விலை கொடுக்க மாட் டார்கள். விலை போகாத வஸ்துக்கள்தான் சிவனிடம் உள்ளன. மஹாவிஷ்ணுவிடமோ கிரீட குண்டலங்கள், முக்தா ஹாரங் கள், பீதாம்பரம், கௌஸ்துப மணி எல்லாம் இருக்கின்றன. இவற்றுக்கும் எவரும் விலை நிர்ணயிக்க முடியாது. சிவனிடம்

உள்ளதற்கு விலை மதிப்பு இல்லை. (Valueless); விஷ்ணுவிடம் உள்ளதோ விலைமதிக்க முடியாதது (invaluable). எல்லாவற்றுக் கும் மேலாக மஹாவிஷ்ணுவிடம் ஐசுவரிய தேவதையான மகா லக்ஷ்மியே இருக்கிறாள். பரமசிவனிடம் இருக்கும் அம்பா ளுக்கோ 'அபர்ணா' என்று பெயர். ஓர் இலை (பரணம்) கூட இல்லாதவள் என்று அர்த்தம். இலையைக்கூட உண்ணாமல் பரம தியாகியாகத் தபஸ் செய்தவள் அபர்ணா.

இதிலிருந்து லோகமெல்லாம் தர்மத்தோடு சந்தோஷமாக இருப்பதற்கு மஹாவிஷ்ணுவையும், வைராக்கியம் வருவதற்குப் பரமேசுவரனையும் ஆராதிப்பதில், பொருத்தம் இருப்பது தெரியும். மகாவிஷ்ணுவால் ஞானம் தர முடியாது என்றோ, பரமேசுவரனால் லோக வியாபாரம் நன்றாக நடக்க அனுக் கிரகிக்க இயலாது என்றோ அர்த்தமில்லை. இரண்டு மூர்த்தி களை வழிபடுகிறபோது, இப்படி இரண்டு விதங்களில் ஆராதிப்பது ஒவ்வொரு விதத்தில் ஒவ்வொருவரிடமும் சித்த ஒருமைப்பாடு (ஐகாக்ரியம்) கொள்வதற்கு உதவும்.

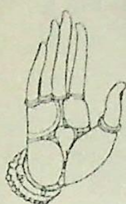
இந்த அடிப்படையில்தான் விடியற் காலையில் ஒவ்வொரு வரும் எழுந்தவுடன் 'ஹரிநாராயண ஹரிநாராயண' என்று கொஞ்ச காலமேனும் ஸ்மரணம் செய்ய வேண்டும் என்றும், சாயங்காலத்தில் 'சிவ சிவ' என்று சிறிது பொழுதேனும் ஸ்மரிக்க வேண்டும் என்றும் பெரியவர்கள் விதித்திருக்கிறார் கள். வெகு சுலபமான சாதனம். எல்லோரும் இதை அவசியம் செய்ய வேண்டும்.

காலையில் லோகம் முழுக்கத் தூக்கத்திலிருந்து விடுபட்டு மலர்ச்சி அடைகிறது; சூரியன் பலபல என உதிக்கிறான்; உலகக் காரியங்கள் எல்லாம் தொடங்குகின்றன. எனவே குளிர்ந்த வைகறைப் போதில் நீருண்ட மேகம்போல் குளிர்ந்த ஜகத் பரிபாலகரான விஷ்ணுவின் நாமங்களை உச்சரிக்க வேண் டும். மாலையில் அவரவரும் வேலை முடித்து வீடு திரும்பு கிறார்கள். மாடுகள் கொட்டிலுக்குத் திரும்புகின்றன; பட்சிகள் கூடக் கூட்டுக்குத் திரும்பி விடுகின்றன. சூரியனும் மலைவாயில் இறங்குகிறான். இப்படி லோக வியாபாரங்கள் ஒடுங்கத் தொடங்குகிற அந்திப்போதில், நம் ஆட்டங்களையெல்லாம் ஒடுக்கி அமைதி தருகிற ஞானமூர்த்தியான பரமேசுவரனின்

நாமாவை உச்சரிக்க வேண்டும்!

அண்டம், பிண்டம் இரண்டும் அடிப்படையில் ஒரே சரக்கானதால் வெளி உலக நடப்புக்கும் நம் அக உணர்வுகளுக்கும் சம்பந்தம் இருக்கிறது. உலகில் அருணோதயத்துக்கு முன்பு பட்சி ஜாலங்கள் விழித்துக் கொண்டு கூவத் தொடங்குகிற வேளையில், 'லோகமெல்லாம் நன்றாக இருக்க வேண்டும்' என்ற எண்ணத்தை மனஸில் நன்றாகப் பதிய வைத்துக் கொண்டு, ஸாக்ஷாத் ஸ்ரீமந் நாராயணனைத் தியானிப்பது எளிதில் கைவரும். இதேபோல் வெளியுலகம் ஒடுங்கித் தன்மயமாகி, இருள் கவிந்து வருகிற அந்தி வேளையில், இந்திரியங்களை ஒடுக்கி, சாந்தமாக சிவபெருமானின் தியானத்தில் அமிழ்வது சகஜமாகவும் சுலபமாகவும் இருக்கும்.

நம்முடைய மனோபாவத்தைப் பொறுத்து இப்படி இரண்டு விதத்தில் உபாஸித்தாலும் இரண்டு மூர்த்திகளும் ஒன்றேதான் என்ற நினைப்பு போகக் கூடாது. காலையில் பஞ்ச கச்சம் கட்டிக் கொண்டு சந்தியாவந்தனம் செய்த அதே மனிதர், பகலில் ஸூட் போட்டுக் கொண்டு ஆபீஸுக்குப் போகிறார். வெவ்வேறு காரியங்களுக்காக வெவ்வேறு வேஷங்களைப் போட்டுக் கொண்டாலும் ஆசாமி ஒருத்தர் தான். ஸ்வாமியும் ஒருத்தர்தான்!

ஒற்றுமை உணர்த்தும் உத்தமத் தலங்கள்

சிவ-விஷ்ணு அபேதத்தைக் காட்டும் ஸ்தலங்கள் பல உள்ளன. திருநெல்வேலிச் சீமையில் சங்கர நாராயணன் கோயிலும், ('சங்கர நயினார் கோயில்' என்று தப்பாகச் சொல்கிறார்கள்). மேற்கே ஹரிஹர க்ஷேத்திரத்திலும் இவ்விரண்டு மூர்த்திகளும் ஒன்றாக இணைந்த பிம்பங்கள் உள்ளன. குற்றாலத்தில் விஷ்ணு மூர்த்தியையே அகஸ்திய மகரிஷி சிவலிங்கமாக மாற்றியிருக்கிறார். இவை பிரபலமான ஸ்தலங்கள். இவ்வளவு பிரபலமில்லாத ஒரு க்ஷேத்திரத்தைப் பற்றிச் சொல்கிறேன்:

திருப்பாற்கடல் என்று ஓர் ஊர் இருக்கிறது. காஞ்சிபுரத்திலிருந்து வேலூருக்குப் போகிற வழியில் இருபதாவது மைலில் இருக்கிறது. முதலில் அந்த க்ஷேத்திரத்தில் ஒரு பெருமாள் கோயில்கூடக் கிடையாதாம். ஈஸ்வரன் கோயில்தான் இருந்ததாம். ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர் அனேக க்ஷேத்திரங்களுக்குச் சென்று விஷ்ணு தரிசனம் பண்ணிக் கொண்டு வருகிற காலத்தில் அந்த ஊருக்கும் வந்தாராம். ஒவ்வொரு நாளும் ஊருக்குப் போகிற போது விஷ்ணு தரிசனம் பண்ணாமல், அவர் ஆகாரம் பண்ணுவது இல்லை என்ற நியமத்தை வைத்துக் கொண்டிருந்தார்.

அவர் திருப்பாற்கடலுக்கு வந்து, 'எங்கே விஷ்ணு ஆலயம் இருக்கிறது?' என்று ஒவ்வொரு கோயிலாகப் போனார். எல்லாம் சிவன் கோயிலாகவே இருந்தன. கடைசியில் விஷ்ணு ஆலயமாகத்தான் இருக்கும் என்று நினைத்து ஒரு கோயிலுக்குள் நுழைந்தார். உள்ளே போனால் ஈசுவரன் இருந்தார். உடனே வெளியே ஓடி வந்துவிட்டார். ஆகாரம் பண்ணவில்லை. வயிறு பசியில் துடித்தது. அதைவிட மனஸிலே 'இன்றைக்கு விஷ்ணு தரிசனம் கிடைக்கவில்லையே!' என்று துடிதுடித்துக் கொண்டிருக்கிறார்.

அப்போது ஒரு கிழவர் அவருக்கு முன்னால் வந்து, ''என்ன ஸ்வாமி! விஷ்ணு தரிசனம் பண்ண வருகிறீர்களா?'' என்று கேட்டார்.

''இந்தப் பிரயோஜனமில்லாத ஊரில் எங்கே ஐயா விஷ்ணு கோயில் இருக்கிறது?'' என்று அவர் கோபமாகச் சொன்னாராம்.

''அதோ தெரிகிறதே, அது சாக்ஷாத் பெருமாள் கோயில் தான்'' என்று கிழவர் சொன்னார்.

அந்தக் கோயிலுக்குள்தான் அந்த வைஷ்ணவர் நுழைந்த பிறகு ஈசுவரன் இருப்பதைப் பார்த்துவிட்டு ஓடி வந்திருக்கிறார். அதனால், ''ஏன் ஐயா பொய் சொல்கிறீர்? அது ஈசுவரன் கோயில்'' என்று சொன்னாராம்.

''இல்லவே இல்லை. நீர்தான் பொய் சொல்கிறீர். அது பெருமாள் கோயில்தான்! வேண்டுமானால் உள்ளே வந்து பாரும்'' என்று அவர் சொல்ல, ''இப்போதுதான் நான் பார்த்தேன்'' என்று அவர் சொல்ல, கடைசியில் கிழவர் ''பந்தயம் கட்டும். எதற்காகப் பொய் சொல்கிறீர்?'' என்று ஸ்ரீவைஷ்ணவரிடம் அடிதடிச் சண்டைக்குப் போய் விட்டாராம்!

இதற்குள் ஊரில் இருந்தவர்களுக்கு இது தெரிந்து, அவர்களுக்குள் மத்தியஸ்தம் செய்து வைக்க வந்தார்கள்.

''எதற்காக இப்படிச் சண்டை போட்டுக் கொண்டிருக்க வேண்டும்? எல்லோரும்தான் போய் எது மெய்யென்று பார்க்கலாமே?'' என்று ஊர் ஜனங்கள் சொன்னார்கள்.

''நான் அந்தக் கோயிலுக்குள் நுழைய மாட்டேன்'' என்று விஷ்ணு பக்தர் சொன்னாராம்.

''வரா விட்டால் விட முடியாது. எப்படி நான் சொல்வது பொய் என்று இவர் பார்க்காமல் சொல்லலாம்? யார் சொல்வது பொய் என்று பார்த்துவிட வேண்டும்'' என்று அந்தக் கிழவர் வீம்பு பண்ணிக் கொண்டு, விடமாட்டேன் என்று மல்லுக்கு நின்றார்.

கடைசியில், ஊர் மத்தியஸ்தத்தின் பேரில் இவர்கள் எல்லோரும் கோயிலுக்குள் சென்றார்கள்,

வாஸ்தவத்தில் அங்கே போய்ப் பார்த்தால் சிவலிங்கம் மாதிரி இருந்தது. கீழே பிரம்ம பீடமாகிய ஆவுடையார் இருந்தது. ஆவுடையாருக்கு நடுவிலிருந்து ஒரு மூர்த்தி எழும்பியதால் அசப்பில் சிவலிங்கம் மாதிரியே தோன்றிற்று. ஆனால் வாஸ்தவத்திலோ ஆவுடையாருக்கு மேலே தெரிந்தது லிங்கமல்ல. அங்கே லிங்கத்தின் ஸ்தானத்தில் பெருமாள் நின்று கொண்டிருந்தார்.

அதைப் பார்த்தவுடன், 'அடடா! நாம் ஏமாந்து போய் விட்டோமே. மகாவிஷ்ணு அல்லவா இங்கே இருக்கிறார்?' என்று அந்த விஷ்ணு பக்தர் மிகவும் மனம் உருகி, அனேக ஸ்தோத்திரங்கள் பண்ணினாராம்.

கிழவரிடம் மன்னிப்புக் கேட்கத் திரும்பினால், அந்தக் கிழவரே விஷ்ணு மூர்த்திக்குள் கலந்து விட்டார். பெருமாளே கிழவராய் வந்திருக்கிறார்!

திருப்பாற்கடல் என்னும் ஊருக்குப் போனால் இப்போதும் பார்க்கலாம். ஆவுடையார் இருக்கும்; அதற்கு மேல் லிங்கம் இருக்கிற இடத்தில் பெருமாள் நின்று கொண்டிருக்கிறார். இந்த க்ஷேத்திரமும் நமக்கு ஈசுவரன் வேறு, மகாவிஷ்ணு வேறு இல்லை என்ற தத்துவத்தை விளக்குகிறது!

இரண்டு ராஜாக்கள்

மஹாவிஷ்ணு மீனாக்ஷியை ஸுந்தரேசுவரருக்குத் தாரை வார்த்துக் கொடுக்கிறார். மதுரையில் இந்த ஐதிஹ்யம் சிற்பத்தில் வெகு அழகாக இருக்கிறது. அம்பாள் பத்மநாப சகோதரியாகவும், பரமேசுவர சக்தியாகவும் இருப்பதை அப்படியே கண்ணுக்கு முன்னால் கொண்டு வந்து காட்டுகிறது இந்தச் சிற்பம். இதைப் பார்த்துக் கொண்டேயிருந்தால் நம் மனஸில் சைவ-வைஷ்ணவ பேத பாவம் போயே போய்விடும்!

பிரம்மத்தில்தான் ஸர்வ சக்தியும் இருக்கிறது. அந்தச் சக்தியால்தான் சகலப் பிரபஞ்ச காரியங்களும் நடக்கின்றன. பிரம்மமே பரமேசுவரன்; சக்தியே அம்பாள்; அந்தச் சக்தியால் ஜகத்தை எல்லாம் பரிபாலிக்கிறவரே மகாவிஷ்ணு என்று பிரித்துச் சொன்னாலும், இவர்களும் கடைசியில் ஒருவருக்கொருவர், வித்தியாசமே இல்லாதவர்கள்தான் என்று தெரிகிறது. பிரம்மம், அதன் சக்தி, அந்தச் சக்தி செய்கிற காரியம் எல்லாம் வேறு வேறு இல்லை அல்லவா? அனேகத் தெய்வங்களுக்குள் தங்களுடைய பரமாத்ம ஸ்வரூபத்திலேயே எப்போதும் இருக்கிற மும்மணிகள்—ரத்ன த்ரயம்—இம்மூவரே என்று அப்பைய தீக்ஷிதர் நிலை நாட்டியிருக்கிறார்.

சாந்தமாக இருக்கிற பிரம்மம் சிவன், காரியங்கள் செய்து பரிபாலிக்கிறவர் மகாவிஷ்ணு என்று சொன்னாலும், இப்படிப் பட்ட வித்தியாசம் கற்பிப்பதுகூட முழுக்கச் சரியில்லை என்று உணர்த்துகிற வகையில் இரண்டு ராஜாக்களைப் பார்க்கிறோம். ஒருத்தர் ரங்கராஜா, மற்றவர் நடராஜா. ரங்கராஜா இருக்கும் ஸ்ரீரங்கத்தைத்தான் வைஷ்ணவர்கள் 'கோயில்', 'கோயில்' என்று சொல்கிறார்கள். அதேமாதிரிச் சைவர்கள் 'கோயில்' என்றால் அது நடராஜா இருக்கிற சிதம்பரம்தான். இந்த இரண்டு மகா க்ஷேத்திரங்களில் உள்ள ரங்கராஜா,

நடராஜா இரண்டு பேரும் தென்திசையையே பார்த்துக் கொண்டிருப்பது விசேஷம். தெற்கு யமனின் திக்கு. நமக்கு மரண பயமில்லாமல் நம்மை அமரமாக்குகிற மூர்த்திகளாத லால் யமனுக்கு எதிர் முகம் காட்டுகிறார்கள்!

ரங்கம் அல்லது அரங்கம் என்றால் சபை. சிதம்பரத்தில் நடராஜா இருக்கிற சன்னிதியை சபை என்றுதான் சொல்கி றோம்.

சபையில் நர்த்தனம் செய்வதுதான் பொருத்தம். ஆனால் இந்த இரண்டு சபைகளில் ஒருத்தர்தான் நர்த்தனம் செய்கிறார். சாந்த நிலையில் பிரம்மமாக இருக்கப்பட்டவர் என்று நாம் சொல்கிற சிவன்தான் நடராஜாவாக ஆனந்தக் கூத்தாடுகிறார். ஜகத் பரிபாலகரான மகாவிஷ்ணுவோ திருவரங்கத்தில் பரம சாந்தமாக உறங்குகிறார். சிவபெருமானுக்கும் திருமாலுக்கும் நாம் பங்கீடு செய்கிற தொழில்களின்படி பார்த்தால் இது தலைகீழாக அல்லவா இருக்க வேண்டும்? இதிலிருந்து என்ன தெரிகிறது? முத்தொழில், ஐந்தொழில் என்றெல்லாம் பிரித்து, நாம் ஒவ்வொன்றுக்கும் ஒரு மூர்த்தியைச் சொன்னாலும்கூட, இதுவும் நம் சிற்றறிவுக்கு எட்டுவதற்காகப் பராசக்தி எடுத்துக் கொண்ட பல தோற்றங்கள்தான். அந்த மூர்த்திகள் அடியோடு பிரிந்து பிரிந்து இருப்பதாக நினைக்கக் கூடாது. இதைத்தான் இரண்டு ராஜாக்களும் நமக்கு உணர்த்துகிறார்கள். இவருடைய காரியத்தை அவரும், அவருடைய காரியத்தை இவரும் செய் கிற மாதிரி இரண்டு சபைகளில் நடிக்கிறார்கள். எல்லாவற்றை யும் ஒடுக்கிக் கொள்பவர் ஆட்டமாக ஆடுகிறார்; ஆட்டி வைத் துப் பரிபாலிக்க வேண்டியவரோ தூங்குகிறார்.

தெற்கே பார்த்துக் கொண்டிருக்கிற இன்னொருத்தர் தக்ஷிணாமூர்த்தி. இவர் பரமஞான மூர்த்தி. காரியமேயில்லாத ஏகவஸ்துவான சாக்ஷாத் பிரம்ம ஸ்வரூபம். அவருடைய சித் (ஞான) சக்திதான் அம்பாள். அந்தச் சைதன்யம்தான் சிவ விஷ்ணுவாக, மும்மூர்த்திகளாக, முப்பத்து முக்கோடித் தேவதைகளாக, புல், பூண்டு, பசு, பட்சி, மனுஷ்யர்கள் உட் பட்ச் சகலமாகவும் ஆகியிருக்கிறது. இவற்றிலே குறிப்பாக பாரததேசம் சிவபெருமான், திருமால் இவர்களை முழுமுதல் கடவுளாக வழிபடுவதால், நாம் பேத புத்தி இல்லாமல் இவ்

விருவரையும் வழிபட வேண்டும். நாம் மனஸில் எந்நாளும் மறவாமல் பொறித்து வைத்துக் கொள்ள வேண்டியது என்ன வென்றால்;

பராசக்தியின் மற்றொரு உருவமே திருமால்; பராசக்தியை விட்டுப் பிரிக்க முடியாத ஆதாரப் பொருளே சிவன்.

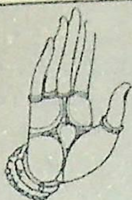
எல்லாவற்றுக்கும் உள்நின்று இயக்குகிற அந்தச் சக்தியை நாம் பக்தி செய்தால், தாயாக வந்து ஞானப்பால் கொடுத்து நம்மை ரக்ஷிக்கிற அம்பாளாகிறாள்.

அவளது அனுக்கிரகம் இல்லா விட்டால், நாம் சவத்துக்குச் சமம்தான். நாம் செய்கிறதாக நினைக்கிற சகல காரியங்களுக்கும், எண்ணங்களுக்கும் அவள் தருகிற சக்திதான் காரணம். எவருக்குமே நம் சக்தியினாலேயே காரியங்களைச் செய்து கொள்கிறோம் என்று அகம்பாவப்படக் கொஞ்சம்கூட நியாயம் இல்லை. நம்மை நடத்தி வைக்கும் அந்தப் பராசக்தியை நினைத்து, நாள்தோறும் ஒரு நிமிஷமாவது, 'என் சிறு சக்தி உன்னிடமிருந்து தெறித்த ஒரு திவலைதான்; இதை உன் சித்தப்படியே நடத்தி வையம்மா' என்று அர்ப்பணம் பண்ணுவோம்.

இதுவே மனுஷ்ய குணங்களில் முதலாவதாகச் சொல்லப் படுகிற நன்றி;

இதே பூஜை!

இதே ஸ்நானம் – அகம்பாவ அழுக்கைத் துடைத்து நம் உயிரைச் சுத்தமாக்குகிற ஸ்நானம்!

'பகவான் யார்?' பகவத் பாதர் பதில்

பரமேசுவரனும் ஸ்ரீமந் நாராயணனும் ஒரே வஸ்து; இரண்டல்ல. பெயர் வேறு, உருவம் வேறு, வேலை வேறு. ஆனால் உள்ளேயிருக்கப்பட்ட வஸ்து ஒன்றேதான். ஸ்ரீசங்கர பகவத் பாதர்களின் அபிப்பிராயம் இதுதான். கேள்வியும் பதிலுமாக 'ப்ரச்னோத்தர ரத்னமாலிகா' என்று அவர் ஒரு கிரந்தம் செய்திருக்கிறார். ப்ரச்னம் – கேள்வி. (இப்போது அந்தப் பிரச்னை இந்தப் பிரச்னை என்கிறோமே, 'பிரச்னை' என்பது 'ப்ரச்னம்'தான்): உத்தரம்-பதில். ப்ரச்னம், உத்தரம் (கேள்வி-பதில்) இரண்டும் சேர்ந்து ப்ரச்னோத்தரம். மாலை மாதிரிக் கேள்வியையும் பதிலையும் தொடுத்துக் கொடுக்கிறார் ஆசார்யாள். 'பண்டிதர்களுக்கு இது ரத்னமாலை' என்று ஆசார்யாள்; பிரச்னோத்தர ரத்னமாலிகாவை அனுக்கிரகித் திருக்கிறார்.

அதில் ஒரு கேள்வி; 'பகவான் யார்?'

அதற்குப் பதில்: 'சங்கரனாகவும் நாராயணனாகவும் இருக் கிற ஒருவன்: சங்கர நாராயணாத்மா ஏக:'

இதிலிருந்து ஆசாரியாள் மனஸில் சிவன், விஷ்ணு என்ற பேதபாவம் கொஞ்சம்கூட இல்லை என்றாகிறது.

இதே மனோபாவத்தில்தான் அவரது சம்பிரதாயத்தைப் பின்பற்றும் ஸ்மார்த்தார்கள் எல்லோரும், ஒவ்வொரு காரியத் தையும் 'பரமேசுவரப் பிரீதிக்காக' என்ற சங்கல்பத்துடன் ஆரம்பித்து, முடிவில் 'கிருஷ்ணார்ப்பணம்' என்று பூர்த்தி பண்ணுகிறோம். 'பரமேச்வரப் ப்ரீத்யர்த்தம்' என்று தொடங்கி, ஜனார்த்தன: ப்ரீயாதாம்' என்று முடிக்கிறோம். ஒருத்தன் பிரீதிக்கு என்று ஆரம்பித்ததை இன்னொருத்தன் பிரீதிக்கு என்று எப்படி முடிக்க முடியும்? இரண்டும் ஒன்றா

கவே இருப்பதால்தான் முடிகிறது. பேர்தான் வேறு வேறு!

தீவிர வைஷ்ணவர்களைக் கேட்டால், விஷ்ணுதான் கடவுள்; சிவன் மற்ற ஜீவராசிகளைப்போல் என்பார்கள். இதே மாதிரி வீர சைவர்களைக் கேட்டால், சிவன்தான் முழு முதல் தெய்வம்; விஷ்ணு ஜீவகோடியைச் சேர்ந்தவர்தான் என்பார்கள். இவர்கள் ஒவ்வொருவரது சித்தாந்தப்படியும் சிவன் அல்லது விஷ்ணுதான் எல்லா ஜீவராசிகளின் இருதயத்துக்குள்ளும் அந்தர்யாமியாக இருக்கிறார். இப்படி வைத்துக் கொண்டாலும் ஒன்று சிவன் விஷ்ணுவின் இருதயத்தில் இருக்கிறார்; அல்லது விஷ்ணு சிவனின் இருதயத்தில் இருக்கிறார். எப்படிப் பார்த்தாலும் தங்கள் ஸ்வாமியை இருதயத்தில் வைத்துக் கொண்டிருக்கிற அந்த இன்னொருவரையும் பூஜிக்கத்தானே வேண்டும்!

சித்தாந்தம் என்று கட்சி பேசாமல் நடுநிலையிலிருந்து பேசக்கூடிய மகாகவிகளான காளிதாஸன், பாணன் முதலியவர்களுடைய வாக்கைப் பார்த்தால், ஒரே வஸ்துதான் பல தேவதைகளாக வந்திருக்கிறது என்று ஸ்பஷ்டமாகத் தெரியும்.

'ஒரு மூர்த்திதான் உள்ளது; அதுவே மூன்றாகப் பிரிந்தது. இவை ஒன்றுக்கொன்று சமம். ஒன்று உயர்ந்தது – மற்றது தாழ்ந்தது என்றில்லை' என்கிறார் காளிதாஸன்.

ஏகைவ மூர்த்தி: பிபிதே த்ரிதா ஸா
ஸாமான்யமேஷாம் ப்ரதமா வரத்வம்

பாணரும் இப்படியே சொல்கிறார். ''எந்த ஒன்றே, ரஜோ குணத்தால் சிருஷ்டி செய்கிற பிரம்மாவாகவும், ஸத்வ குணத்தால் பரிபாலிக்கிற விஷ்ணுவாகவும், தமோ குணத்தால் பிரளயத்தை உண்டாக்கும் ருத்திரனாகவும் இருக்கிறதோ, அந்தப் பிறப்பற்ற ஒன்றை – முத்தொழிலுக்கும் காரணமாக, மூன்று வேத ஸ்வரூபமாக இருக்கிற முக்குண மூலத்தை நமஸ்கரிக்கிறேன்'' என்கிறார். ★

★ அதர்வண வேதத்தை நீக்கி ரிக்-யஜுர்-ஸாமம் ஆகியவற்றை மட்டும் மூன்று வேதங்கள், 'த்ரயீ' என்பர்.

ரஜோஜுஷி ஜன்மனி ஸத்வவ்ருத்தயே
ஸ்திதௌ ப்ரஜானாம் ப்ரளயே தம: ஸ்ப்ருசே ।
அஜாய ஸர்க்க ஸ்திதி நாச ஹேதவே
த்ரயீமயாய த்ரிகுணாத்மனே நம: ।।

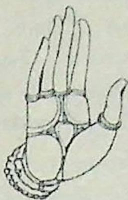
ஒரு சித்தாந்தத்தை நிலை நாட்ட வேண்டும் என்ற வீம்பு இல்லாமல், உள்ளதை உள்ளபடித் திறந்த மனஸோடு பார்க்கிற மகாகவிகள் இருவர் இப்படிச் சொல்கிறார்கள். பிரம்மா, விஷ்ணு, சிவன் விஷயத்தில் இவர்கள் சொல்கிற ஐக்கியம் அத்தனை தேவதைகளுக்கும் பொருந்தும்.

அனுபவ சிகரத்திலிருந்து பேசிய மகான்கள் தங்களுக் கென்று ஓர் இஷ்ட தெய்வம் இருந்தாலும்கூட, மற்ற தேவதை களும் அதுவேதான் என்று தெளிவாகக் கண்டு கூறியிருக்கிறார் கள். 'மகேசுவரனுக்கும் ஜனார்த்தனனுக்குமிடையே வஸ்து பேதம் துளிக்கூட இல்லா விட்டாலும் என் மனஸு என்னவோ சந்திரனைச் சிரசில் சூடிய சிவபெருமானிடம்தான் விசேஷமாக ஈடுபடுகிறது' என்று ஸ்ரீ அப்பைய தீக்ஷிதர் கூறுகிறார். 'நான் சைவன்தான்; சிவபஞ்சாக்ஷர ஜபம் செய்கிறவன்தான். இருந்தா லும் காயாம்பூ நிறத்து கோபிகா ரமணனிடமே என் சித்தம் லயிக்கிறது' என்கிறார் 'கிருஷ்ண கர்ணாம்ருத'த்தில் லீலாசுகர்.

இஷ்ட தெய்வம் என்று ஒன்று இருக்கலாம். ஆனால், அது தான் எல்லாமாயிருக்கிறது என்பதால், அதுவேதான் மற்ற தெய்வங்களுமாகியிருக்கிறது என்ற எண்ணம் இருக்க வேண் டும். ஒன்றைப் பிடித்துக் கொண்டதற்காக இன்னொன்றை நிந் திக்கக் கூடாது. விஷ்ணுதான் கடவுள், சிவன் ஒரு ஜீவன்- அல்லது சிவன்தான் கடவுள், விஷ்ணு ஒரு ஜீவன்—என்றால் கூட, ஒரு மூர்த்தியிடம் துவேஷம் பாராட்ட இடமில்லை. ஒருத்தர் ஸ்வாமி, இன்னொருத்தர் பக்தர் என்றாலும் பக்தருக் குரிய மரியாதையைச் செய்யத்தானே வேண்டும்? சிவன் விஷ்ணுவுக்குப் பக்தன்; அல்லது சிவனுக்கு விஷ்ணு பக்தன் என்றுதான் சொல்கிறார்களே தவிர, இருவருமே பரஸ்பரம் துவேஷித்துக் கொள்ளும் விரோதிகள் என்று யாரும் சொல்ல வில்லையே? அப்படியிருக்க அவர்களில் ஒருவரை நாம் ஏன் துவேஷிக்க வேண்டும்!

ஒரு புராணத்தில் சிவன் விஷ்ணுவை நமஸ்கரிக்கிறார்; இன்னொரு புராணத்தில் விஷ்ணு சிவனை நமஸ்கரிக்கிறார் என்பதால் இவர்கள் சின்னவர்களாகி விடவில்லை. சிவனை நமஸ்காரம் பண்ணு என்று சிவனே சொல்லாமல், விஷ்ணு அதை நமக்குக் காரியத்தில் உபதேசிக்கிறார்; இப்படியே நமக்கு விஷ்ணு பக்தி உண்டாக்கவே, சிவன் விஷ்ணுவைப் பூஜிக்கிறார். ஜனங்களின் விதவிதமான ருசிக்குத் தகுந்த மாதிரி ஒரே பரமாத்மா வேறு வேறு ரூபத்தில் வருகிறார். அவரவரும் தங்கள் இஷ்டமூர்த்தியால் இந்த மூர்த்தியை நமஸ்காரம் பண்ணுகிறார்கள். பகவானைப் பூஜிக்கிற மாதிரியே பாகவதர்களையும் பூஜிக்க வேண்டும் என்று வைஷ்ணவர்கள் சொல்கிறார்கள். சிவனைப் போலவே சிவனடியாரையும் வழிபட வேண்டும் என்று சைவர்களும் சொல்கிறார்கள். எனவே, இவர்களில் ஒருத்தர் இன்னொருத்தரைப் பூஜை செய்கிறார் என்னும்போதுகூட, பூஜை செய்பவரையும் நாம் நமஸ்கரிக்கத்தான் வேண்டும்.

முன்னே சொன்ன 'ப்ரச்னோத்தர ரத்ன மாலிகா'வில் இன்னோரிடத்தில், 'மேலான தெய்வம், பரதேவதை எது?' என்ற கேள்வியை எழுப்பிக் கொண்டு, அதற்கும் 'சித்சக்தி' என்று பதில் சொல்கிறார் ஸ்ரீ ஆசார்யாள். சித்சக்தி என்பதுதான் பரப்பிரம்மத்தின் பேர் அறிவு. அதுதான் அத்தனை தேவதைகளுமாயிற்று. அதுவே நமக்கு நல்லறிவு தரும் ஞானாம்பிகை. அந்த ஞானாம்பிகைதான் நமக்கு எல்லா விதமான பேத புத்தியும் போவதற்கு அனுக்கிரகிக்க வேண்டும்.

விபூதி, திருமண்ணின் மகிமை

"விறகுக் கட்டையை அக்னியானது பஸ்மமாக்குவது போல், ஞானம் என்கிற அக்னி எல்லாக் கருமங்களையும் பஸ்ம மாக்குகிறது" என்று பகவத் கீதையில் கிருஷ்ணன் அர்ஜுன னுக்கு உபதேசிக்கிறார். பஸ்மமாகிய விபூதி, இவ்விதம் கர்மங் களை எரித்தபின் நிற்கும் ஞானத்துக்கே அடையாளமாகும்.

'விபூதி பூதிரைச்வர்யம்' என்று 'அமர கோச'த்தில் உள்ளது. அதாவது விபூதி என்பதும், ஐச்வர்யம் என்பதும் ஒரே பொருள்.

எந்தப் பொருளையும் தீயிலிட்டால் முதலில் அது கறுப் பாக ஆகும். பிறகு இன்னும் அக்னி புடம் போட்டால் நீற்றுப் போகும்! சுத்த வெளுப்பாக ஆகிவிடும். அப்புறம் தீயில் போட்டால் அது மாறாது. அதுவே முடிவான நிலை. இப்படி நீற்றுப் போனதே திருநீறு. நீறு, பஸ்மம் எனப்படும். ஈசுவரன் மஹா பஸ்மம். எல்லாம் அழிந்த பின்னும் இவற்றை அழித்து விட்டு எஞ்சி நிற்கிற, அழியாத சத்யமான மஹா பஸ்மம் அவன். பஸ்மமாக நீற்று வெளுத்துப் போனதற்கு முந்திய மாறுதல் கறுப்பு. அதுதான் கரி. நிலக்கரிதான் இவ்வுலக ஐச்வர்யத்தில் இக்காலத்தில் முதலிடம் பெற்றுள்ளது.

ரொம்பவும் விலைமதிப்பான வைரமும் அதுதான். இந்தக் கரியாக மாறிய பொருளைவிட, மிகவும் உயர்ந்தது நீற்றுப் போன திருநீறு. திருநீற்றுக்கு மேலான பொருளே கிடையாது.

பல வர்ணங்களைக் கொண்ட பொருள்களைக் காண்கி றோம். ஆனால், இந்த வர்ணங்களெல்லாம் வஸ்துவை எரித்த பின் மாறி விடுகின்றன. எல்லாம் கடைசியில் வெளுத்துப் போய்விடும். நாம் 'சாயம் வெளுத்துப் போய்விட்டது' என் கிறோம். சாயம் என்பது வேஷம். வேஷம் போனபின் இருப்

பதே மெய். மெய்யான ஆத்மாவின் தூய்மைக்குப் பெரிய அடையாளமாக இருப்பது விபூதிதான். இதை இந்தப் பொய் யான மெய்(தேகம்) முழுவதிலும் பூசிக் கொள்ள வேண்டும். எல்லாம் எரிந்தபின் எஞ்சி நிற்பது விபூதியின் வெண்மை ஒன்றுதான். மற்ற சாயமெல்லாம் பொய். வெண்மையே உண்மை.

ஞானம் என்னும் தீ மூண்டபின், காரியங்கள் எல்லாம் பஸ்மமாகிவிடும் என்று ஸ்ரீகிருஷ்ண பரமாத்மா உபதேசித்த தில், 'பஸ்மமாகி விடும் என்றால் எல்லாம் அழிந்து, புத்தர் சொன்ன மாதிரி சூனியமாகிவிடும் என்று அர்த்தமல்ல. விறகுக் கட்டைகள் தீயில் எரிந்துபோன பின் எல்லாமே சூனியமாகி விடவில்லை; அப்போது எஞ்சி நிற்பது நீறு. அவ்வாறே ஞானம் என்னும் தீயில் கர்மாக்கள் யாவும் எரிந்து போன பின் னும் ஆதாரமான ஒன்று எஞ்சி நிற்கும்; மிகுந்து நிற்பதே 'மகா பஸ்ம'மான பரமாத்மா.

திருத்தொண்டத் தொகையில் சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் ''முழுநீறு பூசிய முனிவர்க்கும் அடியேன்'' என்று பாடினார்.

விபூதியைத் தேகம் முழுவதும் பூசிக் கொள்ள வேண்டும். விபூதியைத் தரித்துக் கொள்வதினால் ஸகல ஐச்வர்யங்களை யும் அடையலாம். பெரும்பாலான மக்கள் விபூதியை அணி கிறார்கள். திருநீறு என்பதே சாதாரண மக்களால் துன்னூறு, துண்ணூறு எனப்படுகிறது. கோயிலுக்குப் போனாலும், ஏதா வது பீடாபரிகாரமாக வேண்டுமானாலும் ''துன்னூறு கொடுங்கள்'' என்று மக்கள் கேட்பதை நாம் சகஜமாகப் பார்க் கிறோம். பூத, பிரேத, பைசாசச் சேஷ்டைகளிலிருந்து காப்பாற் றும் பெரிய ரக்ஷையாக இருப்பது விபூதியே.

வைஷ்ணவர் திருமண் இடுவார்கள். துளசிச் செடியின் அடி யில் உள்ள மண்ணை இட்டுக் கொள்வது வழக்கம்.

மண்ணை இட்டுக் கொள்வதும், திருநீற்றை இட்டுக் கொள் வதும் நமக்கு உயர்ந்த தத்துவத்தையே விளக்குகின்றன. மன்ன னும் மாசறக் கற்றோனும் பிடி சாம்பலாகி விடுகிறார்கள். நாம் கடைசியில் சாம்பலாகத்தான் போகிறோம். இந்த வாழ்க்கை மாயமானது என்பதை விபூதி உணர்த்துகிறது. மண்ணிலே

'பிறந்த நாம் மண்ணிலேதான் மடியப் போகிறோம். மண்ணிலே பிறந்த மரம் கடைசியில் மட்கி அதே மண்ணோடு மண்ணாகத்தானே ஆகிறது? நம்மை முடிவில் அடக்கிக்கொள்ளப் போகிற தத்துவம் அதுதான். இதை ஞாபகப்படுத்திக் கொள்ளவே, நம்மில் சிலர் திருமண் அணிகிறோம். ஸ்ரீரங்கத்தில் ம்ருத் ஸங்க்ரஹணம் செய்யும்போது வில்வ விருக்ஷ மண்ணை எடுக்கிறார்கள்.

வில்வம் லக்ஷ்மி வசிக்குமிடம். பசுவும் லக்ஷ்மியின் வாச ஸ்தானம். விபூதி, பசுவின் சாணத்தை அக்கினியிலிட்டு பஸ்மமாக்குவதிலிருந்து உண்டாகிறது. பசுவின் சாணம் எல்லாத் துர்நாற்றங்களையும் போக்க உதவுகிறது. மண்ணெண்ணையைக் காட்டிலும் அதிகத் துர்நாற்றம் உள்ள வஸ்து இல்லை எனலாம். அந்தத் துர்க்கந்தத்தைப் போக்கக்கூட பசுவின் சாணத்தை உபயோகிக்கிறோம். நமது உடல் பல துர்க்கந்தங்களை உடையது. இந்த உடலைச் சுத்தப்படுத்தி, இதனுள் உள்ள ஆத்மாவையும் பரிசுத்தப்படுத்தவல்லது பஸ்மமாகிய திருநீறு. மஹா பஸ்மமான பரமாத்மாவும் விபூதி என்னும் பஸ்மமும் ஒன்றானபடியால் விபூதியை அணிவதனால் ஈச்வர சாக்ஷாத்காரம் ஏற்படும்.

நாம் ஒவ்வொருவரும் குலாசாரத்தை அனுசரித்து திருநீற்றையோ திருமண்ணையோ இட வேண்டும். திருமண் இடுவதற்கு, 'நாமம் போடுவது' என்று பெயர். மகாவிஷ்ணுவுக்குக் கேசவ, நாராயண, மாதவ, கோவிந்த, விஷ்ணு, மதுசூதன, திரிவிக்ரம, வாமன, ஸ்ரீதர, ஹ்ருஷீகேச, பத்மநாப, தாமோதர என்று பன்னிரண்டு நாமங்கள் முக்கியம். இந்தத் துவாதச நாமங்களைச் சொல்லிப் பன்னிரண்டு இடங்களில் திருநாமங்களை இட்டுக் கொள்வதாலேயே 'நாமம் போடுவது' என்று பெயர் வந்துவிட்டது.

திருநீறு, திருமண் இவற்றைத் தரிப்பது பரமாத்ம ஸ்வரூபத்தின் உண்மையையும், உலகில் உள்ள பொருள்களின் அநித்தியமான நிலையையும் நினைவூட்டுகிறது!

சிறுவர் இருவரின் சிறப்பு வாக்கு

பரமேசுவரனுக்கு எத்தனையோ நாமங்கள் இருக்கின்றன. மஹாவிஷ்ணுவுக்கு எத்தனையோ நாமங்கள் இருக்கின்றன. இருந்தாலும் ஒரு ஸத்ஸங்கத்தின் காரியங்களை முடிக்கும் போது 'நம: பார்வதீ பதயே' என்று ஒருவர் சொன்னவுடன், எல் லோரும் 'ஹரஹர மஹாதேவ' என்ற நாமத்தையே கோஷம் செய்கிறோம். அல்லது, முடிவாக ஒருத்தர் 'ஸர்வத்ர கோவிந்த நாம சங்கீர்த்தனம்' என்கிறார்; உடனே எல்லோரும் 'கோவிந்தா கோவிந்தா' என்கிறோம். அல்லது 'கோபிகா ஜீவன ஸ்மரணம்' என்று ஒருவர் சொன்னால், அனைவரும் 'கோவிந்தா, கோவிந்தா' என்ற பெயரைச் சொல்லியே கோஷிக்கிறோம். பார்வதீ பதிக்கு சிவன், ருத்திரன், நடராஜன் என்று எத்தனையோ பெயர்கள் இருந்தாலும், கூட்டமாகக் கோஷம் செய்யும்போது 'ஹர' நாமமே முன்னால் நிற்கிறது. அப்படியே திருமாலுக்கு நாராயணன், மஹாவிஷ்ணு, ஸ்ரீநிவாசன் என்றெல்லாம் பல நாமங்கள் இருந்தபோதிலும், பக்தகோடிகள் சேர்ந்து முழங்குவது 'கோவிந்த' என்ற பெயரா கவே இருக்கிறது. இந்த இரண்டு நாமங்களுக்கு மட்டும் இப்படி என்ன விசேஷம்? முக்கியமாக ஏராளமான ஜனங்கள் ஒன்று சேர்ந்து இந்த இரு பெயர்களை முழக்குமாறு இவற்றுக்கு என்ன சிறப்பு? என்று யோசனை செய்து பார்த்தேன்.

குழந்தையின் வாக்குக்கு விசேஷம் உண்டு. கள்ளம் கபட மில்லாத ஒரு குழந்தை சொல்வது மகான்களின் வாக்குக்குச் சமதையானது. எல்லாக் குழந்தைகளின் வாக்குக்கும் விசேஷம் உண்டு என்றால், தெய்வக் குழந்தைகளாக, அவதாரக் குழந்தை களாக உள்ளவற்றின் வாக்கு அதி விசேஷமானதல்லவா? ஹர நாமமும் கோவிந்த நாமமும் இரண்டு அவதாரக் குழந்தை களின் வாக்கில் விசேஷமாக வந்த பெயர்கள். இந்தப் பெயர்

கள் எல்லோரிடமும் தழைத்தோங்க வேண்டும் என்று அந்தக் குழந்தைகள் ஆக்ஞை போட்டன! அதனால்தான் பரமேசுவர னின் பல நாமங்களில் ஹர நாமமும், ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவின் பல நாமங்களில் கோவிந்த நாமமுமே ஜன சமூகத்தின் கோஷ்டி கோஷத்துக்கு உரியனவாயின என்று கண்டுபிடித்தேன்.

அந்த இரு தெய்வக் குழந்தைகள் யார்?

ஒருவர் திருஞானசம்பந்தர். அம்பாளின் க்ஷீரத்தை அருந் தியதால் முருகனாகப் போற்றப்படுபவர். மதுரையில் அவ ரோடு வாதிட்ட சமணர்கள் புனல் வாதமும், கனல் வாதமும் செய்ய வேண்டும் என்றனர். அதாவது இரு கட்சிக்காரர்களும் தங்கள் கொள்கைகளை ஓலையில் எழுதி வெள்ளத்தில் விட வேண்டும். பிரவாகத்தை எதிர்த்துக் கொண்டு எவரது ஏடு வரு கிறதோ, அவரது கொள்கைக்கே வெற்றி என்பது புனல்வாதம். இதேபோல் அவரவரது சித்தாந்தத்தை எழுதிய ஓலையை நெருப்பிலே போட்டால் எது எரியாமலிருக்கிறதோ அதற்கே வெற்றி என்று கொள்வது கனல் வாதம். மதுரையில் சம்பந்த ரும் சமணரும் புனல் வாதம்—கனல் வாதம் செய்வதில் சமண ரின் ஏடுகள் ஆற்றோடு போயின. நெருப்பில் எரிந்தன. திருஞானசம்பந்தரின் ·ஓலை, பிரவாகத்தை எதிர்த்து வந்தது. தீயிலும் எரியாமல் இருந்தது. பிரவாகத்திலே போட்ட ஓலை யில் சைவத்தை நிலைநாட்ட நடந்த இறுதிப் பரீட்சை புனல் வாதம்தான். இந்த ஜயத்தை வாங்கித் தந்த ஓலையில் சம்பந்தர் என்ன எழுதினார்?

வாழ்க அந்தணர் வானவர் ஆனினம்
வீழ்க தண்புனல் வேந்தனும் ஓங்குக
ஆழ்க தீயதெல்லாம் அரன் நாமமே
சூழ்க வையகமும் துயர் தீர்கவே!

இதில் 'வையகம் துயர் தீர்கவே' என்று உலகமெலாம் க்ஷேமமாக இருக்க வேண்டும்—'ஸர்வேஜனா: ஸுகினோபவந்து' என்ற தத்துவத்தைச் சொல்கிறார். உலகில் உள்ள ஜீவராசிகள் யாவையும் சௌக்கியமாக இருக்க வேண்டுமென்று சொல் பவர், 'வாழ்க அந்தணர், ஆனினம்' என்று தனியாக பிராம் மணர்களையும் பசுக்களையும் சொல்கிறாரே! அவை வையகத்

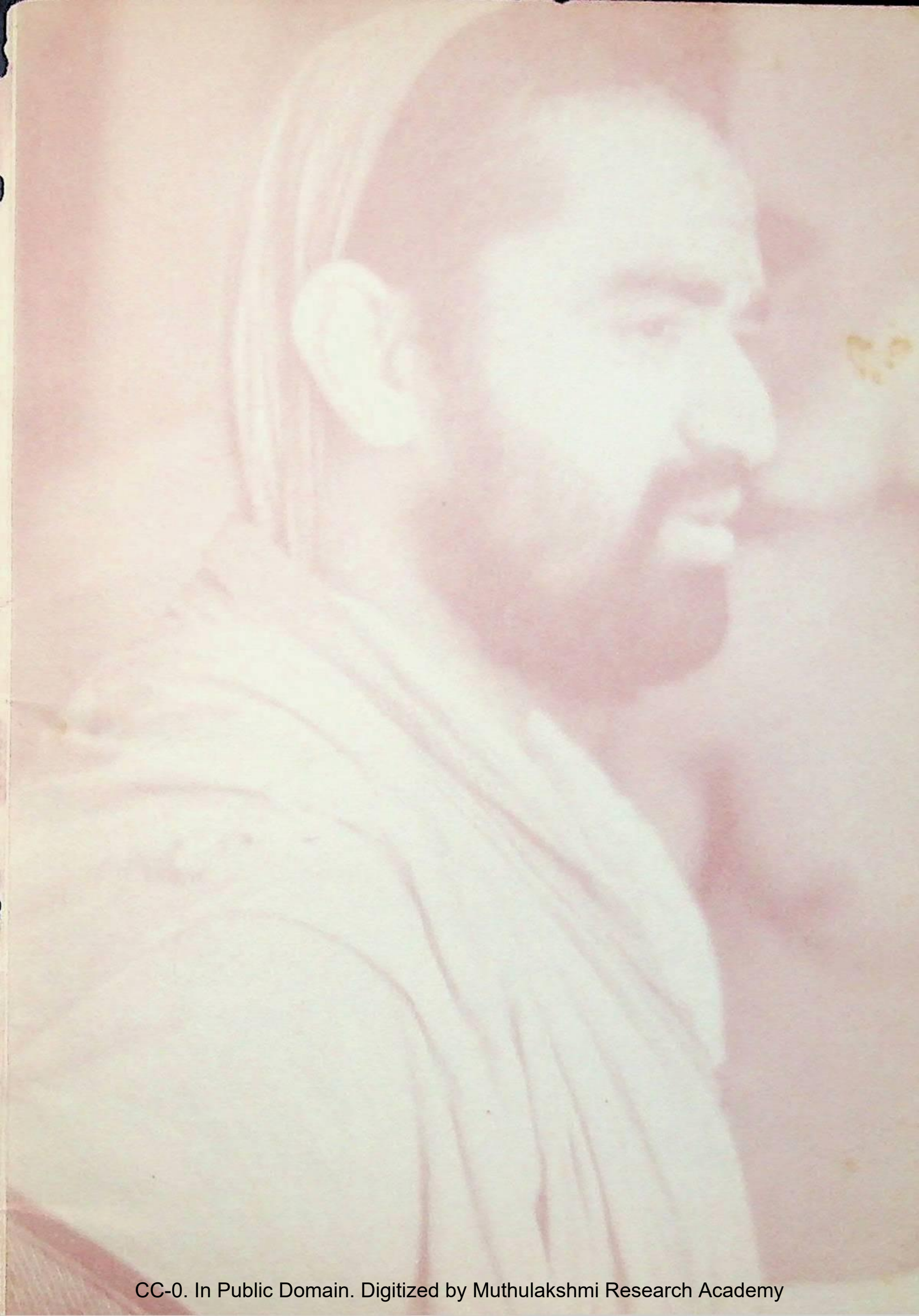
தில் சேரவில்லையா? அல்லது ஸ்வாமிகளுக்கு பக்ஷபாதமா என்று கேட்கலாம். இந்த இரு உயிரினங்களுக்கும் நடுவில் அவர் 'வானவர்' என்கிறார். வானவருக்கான காரியம் யாகம். வானவர்களை யாகத்தினால் திருப்திப்படுத்தினால், மேற்படிப் பாட்டின் இரண்டாம் வரியில் சொன்ன 'தண்புனல்' வீழ்கிறது. லோகமனைத்தின் க்ஷேமத்துக்காக மழை பெய்ய வேண்டு மென்றால் இதற்கு தேவர்களைப் பிரீதி செய்ய வேண்டும் இப்படி லோக க்ஷேமத்திற்காகத் தேவதைகளைப் பிரீதி செய்யவே யாகங்கள், யக்ஞங்கள் இருக்கின்றன. யாகம் செய்கிற கடமையைப் பெற்றவன் பிராம்மணன். யாகத்தில் ஆஹுதி செய்ய அத்தியாவசியமான நெய், பால் மற்றும் அதில் பிரயோஜனமாகும் எரிமுட்டை முதலியன ஆனினத்திடமிருந்தே வருகின்றன. வைதிக யாகங்களில் நம்பிக்கையற்ற சமணரை ஆட்சேபித்த சம்பந்தர், யாகத்தையே முக்கியமாகக் கருதி, அதில் சம்பந்தப்பட்டிருப்பதால்தான் அந்தணரையும் ஆனினத்தையும் தனிப்பட வாழ்த்துகிறார். யாகம் செய்து, மழை பெய்து, சுபிக்ஷமாயுள்ள பூமியில் தர்மத்தை வளர்த்து அதர்மக்காரர்களை அடக்குவதற்காக வேந்தனை வாழ்த்துகிறார். இப்படிப்பட்ட தர்ம ராஜ்யத்தில் எங்கு பார்த்தாலும் 'அரன் நாமமே சூழ்க' என்றார் – ஹரன் என்பதுதான் தமிழில் 'அரன்' என்றாகிறது. ''ஹரஹர'' என்று எங்கு பார்த்தாலும் ஜனங்கள் கோஷிக்க வேண்டும் என்று அந்தத் தெய்வக் குழந்தை போட்ட ஆக்ஞா விசேஷத்தால்தான் இன்றளவும், 'நம; பார்வதீ பதயே' என்று ஒருவர் சொன்னால், நாம் அத்தனை பேரும் 'ஹரஹர மஹாதேவா' என்கிறோம். 'அரோஹரா' 'அண்ணாமலைக்கு அரோஹரா' என்றெல்லாம் அத்தனை பேரும் சேர்ந்து சொல்கிறோம். முருகனுக்குக் காவடி எடுத்துக் கோஷம் போட்டாலும் இந்த அரோஹராதான். 'தண்டாயுத பாணிக்கு அரோஹரா' என்கிறோம்.

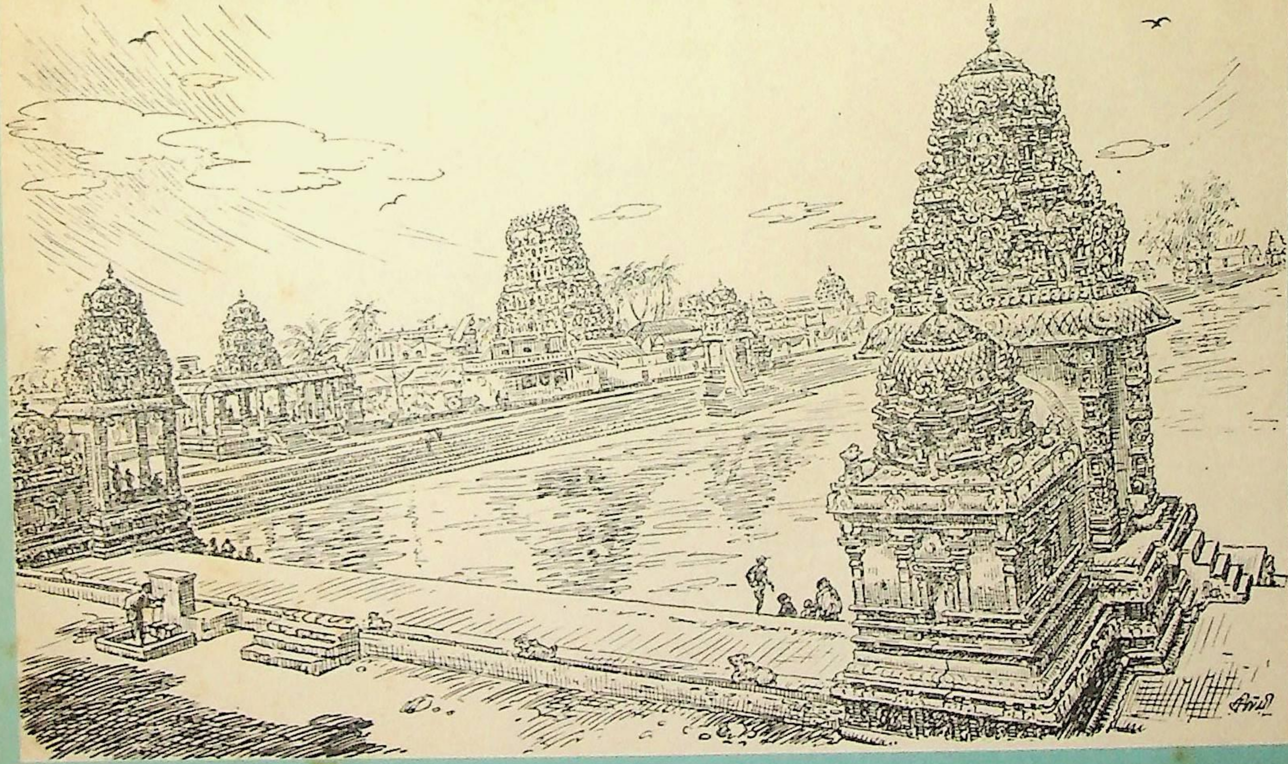
கோவிந்த நாமத்தைச் சொன்ன தெய்வக் குழந்தை யார்? நம் பகவத் பாதர்களாகிய ஸ்ரீ ஆதி சங்கராச்சாரியர்களே. எட்டு வயதுக் குழந்தையாக இருந்தபோதே கோவிந்த பகவத் பாதர் என்ற மகானிடம் சன்னியாசனம் வாங்கிக் கொண்ட ஸ்ரீ ஆசாரியாளுக்கு, 'கோவிந்த' நாமத்திலே விசேஷமான பற்று. தம் குரு, கீதாசாரியனான ஜகத்குரு கிருஷ்ணன் இருவருக்கும் 'கோவிந்த' என்ற பெயர் பொதுவாக இருந்ததால் நம் ஆசாரி

யாளுக்கு இந்த நாமத்தில் அலாதி அபிமானம் ஏற்பட்டாற் போலிருக்கிறது. அவர் காசியில் சஞ்சாரம் செய்துகொண்டு வரும்போது, வயோதிகத் தசை வந்தும் பகவானைத் தேடாமல் இலக்கணத்தை உருவேற்றிக் கொண்டிருந்த ஒரு பண்டிதரைப் பார்த்ததும், பாலசங்கரருக்கு மனம் உருகியது 'இந்த வியா கரண சூத்திரம் மரணம் வந்த சமயத்தில் காப்பாற்றுமா? அப் போது வாக்கிலும் மனஸிலும் கோவிந்த நாமம் இருந்தால் அல்லவா சம்ஸாரத்திலிருந்து விடுபடலாம்?' என்று பண்டித ருக்கு உபதேசித்தார். அந்த ஒரு பண்டிதரை முன்னிலைப் படுத்தி, உலகத்தை எல்லாம் பார்த்து, 'பஜகோவிந்தம், பஜ கோவிந்தம்' என்று பாடினார் ஸ்ரீ சங்கர பகவத்பாதாள்.. பரமேசுவர அவதாரமான அந்தக் குழந்தையின் கட்டளைப் படிதான், இப்போது நாம், 'கோவிந்தா, கோவிந்தா' என்று கூட்டத்திலே கோஷிக்கிறோம். தனியாக நாம் பல நாமங்களை யும், மந்திரங்களையும் சொல்லிச் சிரேயஸ் பெற்றாலும், வையகம் துயர் தீர வேண்டுமானால், நாம் கோஷ்டியாக இந்த இரு நாமங்களையே கோஷம் செய்ய வேண்டும்.

அடுத்த புத்தகத்தில்...

தேவதாமூர்த்திகள்; அவதார புருஷர்கள் என்கிற தலைப்பின் கீழ் கட்டுரைகள் இடம் பெறுகின்றன.

கும்பகோணம் ஸ்ரீ காசி விஸ்வநாதர் கோயிலும் மகாமகக்குளமும்